

THOREGON 12 Perry Rhodan 1811

H. G. Francis

KONFERENCE GALAKTIKU

Přeložil Jiří Podbrdský

Když vlétla do slunečního systému Araaquampe, v němž si Uniterané udržovali jednu kolonii, sestávala spojenecká flotila Bluesanů a Uniteranů z Fóra Raglund celkem ze čtyřiceti lodí.

„Conono je pro nás důležité," zdůraznil Uthrar, styčný uniterický důstojník, působící na bluesanském plavidle.

Ve velitelské centrále ho přidělili k menšímu zpravodajskému oddílu. Byl to nemotorně působící hromotluk

s velmi pohyblivým, víc než paží dlouhým chobotem. Proto mu také všichni za zády říkali *Slon*.

Velitel bluesanského disku Ryxiam nijak nereagoval na jeho slova. Slyšel je už tolikrát, že nepovažoval za nutné se k nim nějak vyjadřovat. Už delší dobu věděl, že na Cononu, čtvrté planetě systému, se nachází koření, které má pro Uniterany obzvláštní význam.

Když se chobotnaté bytosti ocitly mimo domov, bylo pro ně toto koře-

ní dokonce nenahraditelné. Museli si je přidávat do stravy, pokud nechtěli, aby jejich imunitní systém selhával. Jistě, mohli koření působící jako katalyzátor nahradit medikamenty, pro Uniterany však bylo mnohem příjemnější ochucovat si jídlo pravou látkou, jejíž vedlejší účinky pak posilovaly imunitní systém.

„Mnohdy si myslím, že vy Uniterané jste na té věci závislí," poznamenal zástupce velitele Tyhoris. Bluesan se rozvaloval v křesle a zkoumavě si Uthrara prohlížel.

Úniter rozpřáhl na znamení protestu obě paže a zvedl chobot, jako by chtěl podpořit svou námitku mohutným zatroubením. „Jste na omylu!" vykřikl rozezleně. „Kdybyste vy Bluesané měli tak vyvinuté chuťové buňky jako my, určitě byste neroztrušovali takové nesmysly."

Přemístil se k jedné z obrazovek, na které už bylo jasně vidět Conono. Zelená planeta se ve žlutém slunečním svitu třpytila na pozadí temného vesmíru jako smaragd.

„Kromě toho se nám nelíbí, že ti větřelci v ježatkách obsazují svět, který patří nám," prohlásil styčný důstojník důrazně. „To je každopádně důvod k vojenskému zásahu. Nebo snad ne?"

„Beze zbytku s tebou souhlasíme," přisvědčil Ryxiam rozvážně.

Bluesan se tvářil ležérně, jako by pouze vezl skupinu turistů na dovolenou do míst, kde se nedají očekávat *žádné* problémy. Nebylo na něm

vůbec znát, že velí nebezpečné misi. Byl to muž, který se osvědčil už ve vícerych bojích, k nimž došlo bez výjimky na východní straně Galaxie a v nichž se střetávali Bluesané navzájem.

Na to si Uniter v této chvíli vzpomněl. Rád by věděl, co vyvolalo tyto konflikty, ale neodvážil se na to zeptat, aby si proti sobě nepoštval velitele. Ryxiam všichni považovali za nepříjemného a velmi urážlivého tvora.

„Udeříme stejně, jako kdyby byl obsazen jeden z našich světů," namítl Tyhoris. Sevřel ruce v pěst, obrátil se k Uniteranovi a pohlédl na něj oběma předními očima zasazenými v talířovité hlavě. „Cizinci poznají, co dokážeme!"

Uthrar se usadil do volného křesla a znovu se zahleděl na monitory. Byli ještě daleko od Conona a do očekávaného střetnutí zbývalo nejspíš ještě trochu času.

„Povídá se, že vůbec nejde o cizince," řekl Uniter opatrně. Vyjádřil se záměrně mlhavě, aby nejprve vyčernal, zda jsou Bluesané stejného názoru. Narazil tak na téma, jemuž se zatím každý pečlivě vyhýbal.

„Také jsem o tom slyšel," odpověděl Ryxiam. „Najdou se takoví, kteří tvrdí, že za všemi těmi akcemi vězí nositelé aktivátorů. Opevnili se na Camelotu, ať už je to kdekoli, a odamtud rozehráli hru, která je namířená především proti nám. Tedy proti Bluesanům a Uniteranům."

Uthrar si slyšitelně vydechl. Ryxi- amova slova byla více než jednoznačná. Zdálo se však, že není zcela pevně přesvědčen o tom, že by Nesmrtelní působili proti Uniteranům - ti podle něj stáli pouze na okraji jejich zájmu. Jejich akce byly namířeny především proti Bluesanům.

„To jsou jen fámy!“ zvolal náhle Uthrar a vzápětí se zalekl vlastní smělosti. Začal máchat rukama, jako by chtěl podobná podezření sprovodit ze světa. Litoval, že se o tom vůbec zmiňoval, protože pro svá tvrzení neměl žádný důkaz.

„Nositelé buněčných aktivátorů odjakživa baží po moci,“ zopakoval Tyhoris jednu z mnoha zvěstí o Nesmrtelných. „Vůbec se jim nehodí, že museli v posledních letech hrát bezvýznamnou roli. Proto je musí podezřívat každý, kdo umí uvažovat jen trochu logicky.“

Zástupce velitele se nijak neskrýval se svým odporem vůči nositelům buněčných aktivátorů. Právě se chystal k dalšímu výpadu, když do centrály vstoupil Arkonidan.

Byl přes dva metry vysoký, měl atletickou postavu a vypadal, jako by právě vyšel z fitness studia, kde se snažil ze všech sil vypracovat své svaly na maximum. Měl delší stříbřitě světlé vlasy, které mu však pokrývaly pouze přední část lebky. Zadní část a týl měl hladce vyholené a vyzdobené vytetovanou entalatnickou ještětčkou. Její zlaté oči vypadaly jako živé a zdálo se, jako by Arkonidan

skutečně měl na zadní straně lebky přídatný pár očí.

Měl na sobě příliš těsnou košili, pod níž jen hrály jeho nakynuté svaly, vepředu rozevřenou a odhalující hrud', porostlou stříbrnými chlupy. Také kalhoty měl přiléhavé, jako by to byla jeho druhá kůže. Byly zhotoveny z kovově lesklé látky, která měnila barvu podle jeho momentální nálady. Zdálo se, že Voge z Tissaque je v dobrém rozmaru. Kalhoty zářily modře. Bluesané již měli možnost vidět, jak trpí depresemi. V těch chvílích měly jeho kalhoty černou barvu.

Na ramenou mu seděl zpřímá a pyšně tosszum, ohnivě rudé chlupaté zvířátko z Tossaranu. Mělo kulatou hlavičku s dlouhým točitým růžkem trčícím dopředu a dvěma plandavými ušima. Tmavá knoflíková očka nad přidrzlým ohnutým nosíkem jiskřila, jako by byla ozářená. Jemná kůže kolem očí byla plná vrásek smíchu, až vznikl dojem, že také tosszum je mimořádně dobře naladěný.

Arkonidan se posměšně rozhlédl po centrále. Nebylo mu ještě ani třicet let a v hubeném obličejí, jemuž vedily narudlé oči, neměl jedinou vrásku. Tváře jako by měl vyřezané ze dřeva, přičemž umělec jako by tu a tam ponechal záměrně nějakou tu hranu a nerovnost.

„Zdá se, že jdu v pravou chvíli,“ prohlásil a změřil si jednoho přítomného po druhém, jako by se chtěl ujistit, že se od jeho poslední návštěvy velitelský štáb bluesanské kosmické

lodi nevyměnil. „Postupně pronikáte k jádru pravdy. Okruh zrádců z Camelotu opět hraje o moc a nešťtí se přitom žádné hanebnosti!“

„To jsou jen fámy,“ zamumlal Uthrar rozpačitě. Dal by bůhvíco za to, kdyby před chvílí tohle téma nenakouzl. „Jsou to jen pověsti, chybí jakékoli důkazy.“

Voge z Tissaque přešel přes celou centrálu a postavil se před obrazovku, na níž bylo vidět Conono. „Jsem si jist, že tyto důkazy získáme ještě dnes,“ prohlásil ve snaze ještě víc poštvát proti Nesmrtelným. „Perry Rhodan už celá tisíciletí nezná nic jiného než moc. Takový chlapík se nedá jen tak lehce odstavit na vedlejší kolej. Však se brzy přesvědčíte sami!“

Arkonidan si založil ruce na prsou, a když se nadechl, aby pokračoval, zdálo se, že mu svaly roztrhnou košili. „Je na čase, aby Arkonidané pohnali Rhodana a jeho kumpány před soud pro vraždu Cresta a Thory,“ prohlásil důrazně.

„Vraždu Cresta a Thory?“ Uniter k němu přistoupil a pozvedl zapřísahavě paže. „Jak jsi přišel na takový nesmysl? Všichni přece víme, jak Crest a Thora zemřeli, hlavně my Uniterané.“

„Vy se jen domníváte, že to víte,“ opravil ho Arkonidan a pohlédl na Uthrara namyšleně shůry. Uniterova námitka ho ani v nejmenším nevyvedla z míry. „Historické anály jsou zfalšované,“ řekl. „My Arkonidané o

tom máme jednoznačné, nezvratné důkazy.“

„O tom snad nebudeme diskutovat teď,“ vmísil se do hovoru velitel bluesanské lodi. „Opravdu k tomu není vhodná chvíle. Za několik minut dorazíme do kritické oblasti, a pak se ukáže, zda jsou neznámí tvorové stále ještě na Cononu a pokusí-li se nám zabránit v přistání na planetě.“

„Správně,“ přisvědčil jeho zástupce. „O osudu Cresta a Thory si můžeme promluvit později, pokud to bude bezpodmínečně nutné.“

„Souhlasím,“ řekl Voge z Tissaque ledabyly. „Pravda počká. Ostatně čekala celá tisíciletí. Ta nám neuteče.“

Uthrar se na něj podíval a zděsil se. Bylo mu, jako by centrálou začísel ledový vítr. V Arkonidanových narudlých očích zaplálo světlo, které Uniterovi nahánělo hrůzu. Uvědomil si, že Voge z Tissaque je nadmíru nebezpečný, protože se nedokáže zbavit fanatické myšlenky, že Arkonidané jsou povoláni k tomu, aby se konečně ujali moci nad Galaxií. Zatím si Uniter nedovedl představit, že existují Arkonidané, kteří by skutečně sledovali tento cíl. Nyní poznal, jak byl naivní.

Voge z Tissaque se vyznačoval zvilou cílevědomostí a železnou kázní. Jakou mocí byl schopen vládnout ostatním, dokazoval tosszum na jeho rameni. Tyto polointeligentní bytosti byly považovány za nanejvýš plaché a nekomunikativní, zdálo se však, že tohle zvířátko se cítilo v Arkonidanově blízkosti vysloveně dobře.

„Pozor, tamhle jsou!" ohlásil zničehonic Tyhoris. Ukázal na hlavní monitor, na kterém bylo vidět Conono. Zpoza planety vystřelilo dvacet bodlinatých lodí.

„Já to věděl," řekl Voge z Tissaque. „To je flotila Perryho Rhodana a nositelů aktivátorů."

„Ne, podle našich informací to jsou skutečně cizí tvorové," namítl Uthrar. Řekl to však tak tiše, že ho ostatní skoro neslyšeli. Nebyl si svými slovy ani v nejmenším jist.

Ryxiam spustil poplach. Bleskurychle si vyměnil data s veliteli dalších kosmických plavidel. Všichni byli pečlivě připravováni pro tuhle operaci a počítače také předem zpracovaly všechny myslitelné možnosti setkání s protivníkem. Každý velitel nyní přesně věděl co má dělat a kam má umístit svou loď.

„Jdeme na to!" uchechtl se vítězoslavně Voge z Tissaque. „Sfoukneme je z vesmíru jako nic!"

„Předtím se s nimi ale pokusíme vyjednávat," namítl bluesanský velitel.

„K čemu to?" obořil se na něj Arkonidan. „Jsou to naši nepřátelé. Obsadili Cononp a teď na nás cení zuby. Copak nevidíš, že zaujímají bojové postavení?"

Voge z Tissaque měl dobrý postřeh. Ježatky se rozvinuly a vytvořily polokruhovitý útvar, který vypadal jako otevřená žraloci tlama.

Ryxiam mu na to neodpověděl. Vyslal signál velitelům cizích kosmických plavidel a vyzval je, aby se mu

ohlásili. „Ať jste kdokoli, můžeme se spolu domluvit," vzkázal jim. „A měli bychom to udělat."

U jedné z ježatek se náhle zablýsklo a k bluesanské lodi se blížil energetický paprsek. Vzápětí udeřil do ochranných štítů a před diskem vystala bílá světelná stěna. Otřesy se projevíly až ve velitelské centrále.

„Tady vidíš, jak se s námi chtějí domluvit!" zvolal Voge z Tissaque. „Neblázni! Zahaj palbu, než bude pozdě!"

Také Ryxiam poznal, že o míru nemůže být řeč, a vydal povel k palbě.

Vzápětí propukla zuřivá bitva. Všechny kosmické lodi začaly pálit ostošest ze všech hlavních. Posádky nevystřelovaly pouze nejružnější energetické paprsky, ale také kosmické miny a rakety. Vytvářely tažná pole, která zachycovala nepřátelskou palbu a vrhala ji zpátky na protivníka, a současně prováděly bleskurychlé úhybné manévry, aby plavidla unikla nepřátelským zásahům.

Uthrar se marně snažil orientovat podle monitorů a na okamžik ztratil přehled. Hleděl na jedno jediné ohnivé pole, v němž se nedaly rozlišit vlastní a protivníkovy lodi.

Ryxiam se však vrhl do bitvy jediným možným způsobem a dokonale spolupracoval se syntronem. Jeho pomocí zajišťoval součinnost čtyřiceti plavidel spojenecké flotily a vytvářel tak její maximální údernou sílu. Jen tak bylo možné optimálně sladit útočné a obranné úkoly.

Uthrar, beztak žádný hrdina, se zou-

fale přidržoval opěradel křesla. Vesmírný disk se neustále otřásal dalšími a dalšími zásahy a Uniteran si maně vzpomněl na jeden z nejstrašlivějších okamžiků svého života.

Tehdy se na jedné koloniální planetě dostal se svou plachetnicí do největší bouře. Vítr a vlny si pohrávaly s malou lodí jako s míčkem a všichni přežili jen zázrakem.

Nyní začal Uthrar pochybovat o tom, zda se tento zázrak bude opakovat. Marně se snažil přemístit do jednoho z křesel, ke kterému by se mohl připoutat. Když už už dosedal, připletl se mu do cesty Voge z Tissaque. Srazil se s ním a měl pocit, jako by narazil do ocelového tělesa.

Uniter odletěl do kouta centrály, a přistál tvrdě na podlaze. Zoufale se snažil postavit opět na nohy. „Jistě v tom nebyl úmysl," křikl na Arkonidana co nejzdvořileji. „Ale mohl bys..."

Mladý obr si ho nevšímal. Opustil velín přesně ve chvíli, kdy disk dostal další těžký zásah. Kombinované zbraňové systémy ježatek prorazily ochranné štíty a mohutná exploze otřásla celou lodí. Rada přístrojů v centrále přestala fungovat.

Voge z Tissaque vyběhl zděšeně ven a zdálo se, že se přestal ovládat.

„To nevydržíme!" zařval zástupce velitele. „Musíme se dostat k pomocným člunům!"

Kendix vrhl poslední pohled do "zrcadla ve své šatně. Poté si vsunul ruku pod košili a jeho prsty sevřely pažbu štíhlé zbraně složené z biologických součástek, kterou nedokázaly zachytit senzory. Byla tvarem přizpůsobená jeho podpažní jamce a měla stejně světle modrý odstín jako jeho kůže.

Vytáhl ji a zkoumavě si ji prohlížel. Hlavou mu přitom táhly myšlenky, jež mu byly vlastně cizí a protiřičily jeho povaze.

Chystal se na konferenci, které se měly zúčastnit mnohé z nejdůležitějších osobností Mléčné dráhy. Kendix věděl, že se tam setká s někým, s kým si má ještě vyřídit starý účet. A ten bude vyrovnán dřív, než konference skončí!

„Mnohdy všechno dopadne úplně jinak, než si našinec původně představoval," řekl tiše a schoval zbraň opět do podpažní jamky. Poté vyšel ze dveří ven. Za normálních okolností tento politik s sebou nikdy nenosil zbraň, v tomto případě to však považoval za nutné. Vlastní bezpečnostní služba ho upozornila, že na konferenci může dojít ke zmatkům.

Kendix byl velmi důležitý a vlivný muž z Ferrolu, osmé ze čtyřiceti dvou planet, obíhajících Vegu. Když onoho rána 23. prosince 1288 NGL opouštěl svůj dům v horách a chystal se odletět ke kosmickému přístavu, měl na sobě oficiální oblek poslance feiTonského vládního okrsku, který mu dodával jisté důstojnosti a dělal

ho o něco větším a statnějším, než ve skutečnosti byl.

Přitom měřil rovných 1,70 metru a značně převyšoval houf svých poradců. Ti ho očekávali na terase a přivítali ho s povinnou úctou. Zastavil se a opětoval jejich pozdrav. Dopadaly na něj sluneční paprsky a jeho měděně zbarvené vlasy jen oslnivě zářily. Avšak hluboko posazená očka zůstávala ve stínu pod klenutým čelem.

Asi sto metrů od domu parkoval velký kluzák, s nímž se chystal odletět do kosmického přístavu. Za letounem se rozprostírala zelená a modrá pole geneticky upraveného obilí, které se projevilo jako mimořádně odolné a výnosné. Pole se táhla až ke vzdáleným horám. Na jejich úpatí se tyčila řada čtvercových budov, v nichž sídlily důležité technické instituce a elektrárna. Ve dvou z nich se nacházely výzkumné ústavy, o jejichž zřízení se Kendix zasadil významnou měrou.

„Obdrželi jsme varování z našich vnějších stanic," hlásil mu jeho asistent a politický poradce Darrassag. „Lokalizovaly něco, co se nedá zcela vysvětlit."

Poslanec na něj překvapeně pohlédl a zeptal se ho: „Co to má znamenat? Nemohl by ses vyjádřit jasněji?"

„Nemám přesné informace," bránil se asistent. „Jen jsem se dozvěděl, že zaměřovači stanice zachytily několik objektů, které se ne dost výrazně zviditelnily na monitorech a proto nemohly být identifikovány."

„Chceš tím naznačit, že se možná jedná o bodlinaté lodi?" Poslanec zavrtěl pochybovačně hlavou. „Jsme vzdáleni pouhých dvacet sedm světelných let od Sluneční soustavy, a třebaže nepocházíme z Pozemšťanů, patříme k Lize. Snad si nemyslíš, že by nás přepadl někdo neznámý skoro přede dveřmi výsostného prostoru Ligy svobodných Pozemšťanů? To považuji za zcela vyloučené!"

„Letíš přece na zasedání krizového štábu," namítl Darrassag. - „Vycházíš tedy ze skutečnosti, že cizí bytosti představují pro Ferrol určité nebezpečí."

„Já uvažuji z dlouhodobého hlediska," řekl důrazně Kendix. „A právě proto bys měl vědět, že se věnuji perspektivní politice. Nikdo nemůže vyloučit, že se u nás někdy v budoucnu objeví ježatky, a já se chci zasadit, abychom získali určité záruky pro tento - rozhodně nikoli akutní - případ."

„To nic nemění na tom, co lokalizovaly stanice," trval na svém jeho asistent.

„Rozmazané šmouhy na monitorech, co?" uchechl se opovržlivě Kendix. „Napadlo už někoho, že by mohlo jít o technickou závadu?"

Náhle zaznělo pronikavé nepřetržité bušivé staccato, které ve Ferronech vyvolávalo pocity nevolnosti a poruchy rovnováhy.

„Technická závada?" vykoktal Darrassag. „Ta to určitě není." Vzápětí

uskočil do křoví, kde klesl k zemi a začal zvracet.

Také zděšený Kendix klesl na kolena. Pochopil, že byl příliš optimistický. Zasténal, přitiskl si obě ruce k břichu a snažil se překonat nevolnost. „Pomozte mi!“ zachrčel. „Ochraňte mě konečně před tím randálem!“

Přimáčkkl si dlaně k uším, musel však zápolit s tak silnou vlnou nevolnosti, že je okamžitě přemístil opět na břicho. Současně mu bylo, jako by mu cosi neodbytného vyplňovalo a vysávalo mozek. Před očima se mu začala míhat záplava obrazů. Ferron si náhle vybavil spoustu věcí, na které dávno zapomněl. Měl dojem, že nastala jeho poslední hodinka.

Bylo mu jasné, že jeho asistent měl pravdu. Neuvěřitelné se stalo skutkem. Bodlinaté lodi patřící neznámé moci pronikly až do soustavy Vegy, třebaže se zde všichni cítili naprosto bezpečně v lůně Ligy svobodných Pozemšťanů, a vystavily planetu Ferrol obávanému skenování, onomu tajemnému prosvěcování, jímž cizí tvorové zjevně prozkoumávali inteligentní bytosti, obývající Mléčnou dráhu.

Kendix se vzepřel se všech sil záhadné moci, která jako by mu chtěla vyrvat duši z těla. Cítil však dobře, že neodolá dlouho. Plný hrůzy a zoufalství se rozeřval. Současně slyšel, jak si podobným způsobem ulevují ostatní členové jeho delegace. Někteří v panice utekli co nejdál od domu, třebaže museli dobře vědět, že je ta-

juplné záření dostihne kdekoli.

Také poslanec se zprvu domníval, že jde o soustředěný útok, nyní ale viděl, že u budov na úpatí hor vypukl požár. Explodovala elektrárna a až do oblak vystřelil mohutný ohnivý sloup. Vědců ve výzkumných ústavech se zmocnila panika a vypukl tam naprostý chaos. Všechno se vymklo kontrole a následovala řada dalších výbuchů.

Kendix si zděšeně uvědomil, že vědci mimo jiné pracují na vývoji vysocí účinných jedovatých látek, nezbytných pro výzkum. Pokud se tyto toxické materiály uvolní, ocitnou se v ohrožení nejen on a jeho delegace, ale také všichni obyvatelé v domech na planině.

Vmžiku si vzpomněl, proč jsou Ferroni vůbec odkázáni na tyto jedy. Původně se snažili převzít výzkumné výsledky jiných národů a přeskočit tak nebezpečné pracovní procesy. Vědci před časem pověřili poslance, aby se obrátil na jednu z vůdčích osobností Mléčné dráhy, ta však striktně odmítla obstarat pro Ferrol příslušný materiál.

Poukazovala na to, že výsledky lidského výzkumu by mohly vést k vývoji zbraní, a nedala se přesvědčit, že Ferronové vůbec nemají v úmyslu vyrábět prostředky hromadného ničení. Ani Kendix nic nezmohl, jeho protějšek se nedal obalamutit.

„Je přece obrovský rozdíl,“ argumentoval tehdy Kendix, „zda se takové zbraně vyvíjejí, nebo používá-

jí. Nikdo z nás nemá v úmyslu je proti někomu nasadit. Mají sloužit pouze k odstrašení."

Nyní se tisíce Ferronů ocitly v nebezpečí, a to jen proto, že byli donuceni nanejvýš riskantním způsobem vyvíjet hrozivé zbraně samostatně.

„Za to mi zaplatíš!" zachrčel Kendrick, bojující s nesnesitelnou nevolností. „Jestli tvou vinou zemře jen jeden Ferron, zaplatíš za to!"

•••

Voge z Tissaque opustil kvapně velitelskou centrálu a uháněl chodbou k okraji diskovité lodi. Ta se neustále otřásala novými a novými zásahy. Občas vynechala gravitační automatika a mladý Arkonidan narazil prudce do stěny. Nikdy však nbztratil půdu pod nohama úplně a nezranil se. Toss-zum na jeho rameni vřeštěl strachem a zatínal mu drápky do obleku, aby nespadl.

Neuplynuly ani dvě minuty od prvního zásahu, a Arkonidan doběhl do místnosti, v níž byla kvádrová nádrž z plastové energie. Uvnitř byla nasvícená a v jedné syntromedové trubici ležela mladá Arkonidanka. Od těla jí vedly četné hadice a kabely, které ji zásobovaly vším potřebným a současně sledovaly její tělesné funkce.

Byla při vědomí. Obrátila obličej k mladíkovi, když k ní přistoupil. „Žádný strach, sestro!" zvolal Voge z Tissaque. „Dostanu tě ven. Je mi fuk,

jestli to odskáčou ostatní, jen když budeš v bezpečí ty."

Chabě se usmála a naznačila mu rukou, že mu rozuměla. Voge si natáhl kosmický oblek a sesul se do křesla opatřeného všelijakými řídicími prvky. Zazářil monitor, a zatímco se bluesanský disk i nadále kymácel pod dalšími zásahy a všude ječely poplašné sirény, dovezl pacientku do pomocného člunu.

„Ještě pár vteřin!" křikl na ni, když opouštěl přechodovou komoru. „Za chvíli odstartujeme!" Vzápětí se rozběhl do velína člunu a snažil se otevřít radiovým signálem výpusť lodního hangáru. Přepážka se ale ani nepohnula. Bluesanský disk byl zřejmě natolik poškozen, že přestaly fungovat palubní systémy.

„Promiň, Ryxiame," řekl Arkonidan, „ale naše spásaje přednější." Vypálil z příďového děla a přepážka se rozplynula. Zůstaly jen líně se převalující plynové masy, které přetlak vmžiku vystřelil ven do vesmíru.

Voge z Tissaque nastartoval nouzové plavidlo a proklouzl jím otvorem v plášti lodi. Okamžitě s ním zamířil k vnějším oblastem Sluneční soustavy. Ještě nebyl ani několik tisíc metrů od bluesanského disku, když loď explodovala a stala se z ní žhnoucí koule.

Arkonidan pokrčil rameny a zrychlil. Zakrátko dorazil na okraj soustavy a nechal bojiště daleko za sebou. Jen koutkem oka sledoval, jak zbytky spojenecké flotily spěšně ústupu-

jí. Ježatky zase jednou prokázaly svou převahu.

Voge z Tissaque naprogramoval kurz a pomocný člun se hnál nadsvětelnou rychlostí vpřed. Poté mladík opustil centrálu a odešel k dívce do přechodové komory.

Ta ležela v izolačním pouzdře z plastové energie. Když ho uviděla, zvedla ruku a ukázala mu vítězné věčko. Tosszum na Arkonidanově rameni se napřímil a zamával jí oběma předními běhy. Když mladá žena lusklá prsty, zvířátko potěšené zapištělo. „Říkal jsem ti že to dokážeme, Alyšjo, a zvládneme i další kroky! Na mě se můžeš spolehnout!”

„Já vím, bráško!” dolehl k němu její slabý hlas tlumený plastickou energií. Mladá žena měla lehký makeup, který překrýval vnější známky jejího onemocnění. Oči však měla hluboko zapadlé v důlcích a neustále jí slzely. Neměla je narudlé, ale nafialovělé.

Alyšja zvedla ke rtům maličkou foukačku, z níž vzápětí vyloudila řadu melodických tónů. Byly prostoupeny takovou čistotou a znělostí, že Voge dojatě klesl na kolena a nekontrolované zaškubal rty. Byl to tvrdý chlapík, který dovedl být nemilosrdný vůči sobě i ostatním. Když však šlo o jeho nemocnou sestru, byl měkký jako houba.

Alyšja byla o deset let mladší a on se za ni cítil odpovědný. A navíc ji zbožňoval — symbolizovala mu čistotu a krásu. Tím hlouběji ho zasáhlo, když u ní lékaři diagnostikovali

nebezpečnou virovou infekci, kterou si přinesla z jedné koloniální planety poté, co ji štípl nějaký hmyz. Hrozilo jí, že docela jistě zemře, pokud jí nebude podán příslušný protilék.

A tento protilék byl k maní pouze na jedné z planet kolonizovaných Arkonidany, kde se extrahoval z míchy jistého druhu hmyzu. Alyšja potřebovala jen nepatrné množství, to ale bylo možné získat pouze ze statisíců jedinců onoho hmyzu, a navíc se jednalo o nesmírně nákladnou léčebnou proceduru. „Voge z Tissaque neměl dost finančních prostředků, aby byl schopen zaplatit výrobu medikamentu a léčbu. Přesto se nevzdával naděje, že lékaři budou jednoho dne s to jeho sestře pomoci.

Nositele bunčných aktivátorů začal nenávidět od chvíle, kdy se dověděl, že Alyšja trpí životu nebezpečnou virovou infekcí. Jeho zášť patřila především Atlanovi. Odborníci mu sdělili, že pro Nesmrtelné není vůbec problémem zvítězit nad podobnou nemocí, protože jejich nesmrtelné čipy dokázaly zlikvidovat všemožné viry.

Jaká nespravedlnost! rozhořčil se mladý Arkonidan v duchu. *Atlan žije už víc než deset tisíc let a s pomocí čipu bude žít ještě mnohem déle, zato Alyšja, moje báječná sestríčka, musí zemřít, třebaže jí není ještě ani dvacet!*

Počínal si jako smyslů zbavený, když se dozvěděl tuto drtivou zprávu. Přísahal si, že udělá všechno mož-

né, aby milovanou sestru zachránil. I *kdybych měl Atlanovi vyrvat čip z hrudi!* uvažoval zatrpkle. Nemínil nic ponechat náhodě.

Nyní pohlédl na chronometr. Podle výpočtů měl být u cíle za deset hodin. V té době pronikne do sousedního slunečního systému, v němž se nachází Vona, jedna z četných planet kolonizovaných Arkonidy.

Voge z Tissaque a jeho sestra pocházeli ze vzdálené planety Atalaye, ležící na okraji hvězdokupy M 13. Vystěhovalci z arkonidského impéria na ní za dávných dob vybudovali koloniální svět, ale pak toto původní obyvatelstvo upadlo zpátky do primitivismu.

Nicméně Atalaya byla úrodná a bohatá na suroviny, které později přitáhly další spoustu arkonidských osadníků. Ti se smísili se starými Atalajci a vytvořili nový národ. Z něj pak vzešel Voge z Tissaque. A byl na to pyšný.

Tissaque byl jeden z největších ostrovů na planetě; mladíkova rodina na něm vládla jako jakási regionální knížata po celá staletí. Později rod kvůli nepříznivým okolnostem zchudl a jeho příslušníkům zbylo jen vznešené jméno.

Vogeho z Tissaque hnala ctižádost; chtěl obnovit bohatství a moc svého rodu. Přitom mu nestačilo získat vládu nad ostrovem. Ta ho vlastně ani nezajímala. Rozhodl se, že se pokusí o vzestup za hranicemi Atalaye, že zkusí své štěstí v podmínkách nových

politických snah Arkonidanů a vynasnaží se, aby se jeho soukmenovci cítili jako poslové nové doby. Až si touto cestou získá slávu, moc a majetek, chtěl se později vrátit do své domoviny a dobýt zpátky vše, co kdysi dávno patřilo jeho rodině.

•••

„Naším úkolem je vybudovat předměstí," prohlásil Henry Stubbid. Nacházel se s flotilou malých šípovitých pomocných člunů na oběžné dráze kolem Labu, měsíce koloniální planety Lavorre, která patřila k Líze svobodných Pozemšťanů a byla od Sluneční soustavy vzdálena 2 500 světelných let.

Malé lodi se skrývaly za měsícem, neboť bylo zjištěno, že na Lavorre přistálo několik bodlinatých lodí. Proto bylo třeba předejít tomu, že je ježatky předčasně objeví.

V uplynulých dnech se pokoušeli navázat kontakt s někým na Lavorre, nikdo se však nehlásil. Na planetě vládl radiový klid a ztroskotaly všechny pokusy zjistit něco pomocí hyperkomu.

Stubbid se spojil s posádkami ostatních sedmi pomocných člunů. Několik set tisíců kilometrů od nich se nacházela větší mateřská loď a schovávala se za planetoidem, který měl momentálně vůči Lavorre příznivé postavení. V tomto zaměřovacím stínu se komando Ligy svobodných Pozemšťanů přiblížilo k planetě.

„Chce někdo ustoupit od úkolu?“ zeptal se velitel operace ostatních. Ve všech pomocných člunech seděli dobrovolníci, kteří měli proniknout až k Lavorre a prozkoumat ji. Bylo bezpodmínečně zapotřebí zjistit, co posádka ježatek dělá na planetě, a získat nějaké informace o jejich záměrech.

„Oskare?“

Obraz na monitoru před velitelem se změnil a objevil se na něm čtvercový obličej bělovlasého muže.

„Proč se obracíš zrovna na mě, Stubbide?“ zeptal se oslovený velitele. „Jistě ti neuniklo, že jsem se na tuhle operaci přihlásil mezi prvními.“

„To mi neuniklo, starouši,“ řekl Stubbid. „Jen mě tak napadlo, že by to měla být tvoje poslední akce, než odejdeš do zaslouženého důchodu. Chceš podstoupit tohle riziko za každou cenu?“

„Po téhle akci mě nečeká penze, ale neskonalá nuda,“ zavrčel Oskar Kaminskow. „Radši bych šel dneska k čertu, než zítra a po zbytek života civět do stropu své cimry. Tak mi konečně povol start! Nebo snad chceš, abychom přestali být přáteli?“

„Jen to ne!“ uchechtl se Stubbid. Dal znamení, aby byl spuštěn odpočet, a udělil pilotům poslední pokyny.

Vzápětí se ozval rozhodující povel. Patnáct člunů vystřelilo obrovským zrychlením zpoza ochranného stínu měsíce a řítilo se k planetě. Lokalizátory zachytily Lavorre a posádka zjis-

tily, že se na její oběžné dráze nenachází jediná vesmírná loď či stanice. Ani žádné satelity se nepohybovaly na oběžných drahách kolem planety. Přitom mělo jít podle podkladů o dvě geostacionární družice. Stubbid si domyslel, že byly nejspíš sestřeleny.

Klidně, optimisticky velel speciální flotile, jejíž příslušníci byli skvěle vycvičení a která patřila k tomu nejlepšímu, co mohla Liga nabídnout. Byla vybavena všemi momentálními špičkovými výsledky vysoce vyspělé technologie.

Muži a ženy se nacházeli bez výjimky v optimálním psychickém rozpoložení. Všichni byli tvrdí, chladnokrevní a téměř postrádali jakýkoli cit, nebyly to však bezduché bojové automaty a měli nejlepší předpoklady pro operace tohoto druhu. Stubbid byl přesvědčen, že již po několika dnech zakončí úspěšně svou misi a vrátí se na mateřskou loď.

Flotila doletěla k planetě a vnořila se ve vějířovitě rozvinuté formaci do atmosféry. Čluny se držely daleko od sebe, aby protivníkovi co nejvíc ztížily palbu.

To bylo také naposledy, kdy je viděla zaměřovači stanice na mateřské lodi. Flotila zmizela v lavorrské atmosféře a pak už po ní nebylo ani vidu, ani slechu. Posádka zajišťujících plavidel posléze došly k závěru, že příslušníky speciálního komanda potkal stejný osud jako obyvatele obsazené planety.

•*•

Kendix trpěl nevýslovnými mukami a skenování ho přivádělo na samotný práh smrti. Zatímco bojoval s nevolnostmi a závratěmi a dokázal se udržet pouze na všech čtyřech, jeho rozum se náhle projasnil. „Nesmíme zůstat tady!“ křikl na Darrassaga. „Honem do kluzáku! Musíme zmizet!“

„A kam?“ zeptal se ho zoufalý asistent, který se marně pokoušel vstát. Stále znovu padal. Nakonec napodobil Kendixe a lezl jako on po čtyřech ke kluzáku.

Když se poslanec doplouhal k letonu, vyšplhal se po něm a otevřel dveře. Rukama se zaryl do polstrovaní, a pak se pomalu, namáhavě vyškrábal do sedadla za přístrojovou deskou.

Ostatní Ferroné si ho všimli a připlazili se za ním po prašné půdě. Nakonec se polovičce z nich podařilo prodrat do kluzáku. Kendix se rozhodl, že nelze čekat na zbytek. Už nedokázal déle snášet rachot a nevolnost. Odhodlaně nastartoval stroj a vzlétl. Jeden muž, který se na poslední chvíli zachytil dveří, spadl z desetimetrové výšky dolů na zem.

Kendix sice viděl, jak jeho spolupracovník skončil, ale absolutně nic při tom necítil. Zmáčkl tlačítko a uzavřel okénka a dveře. Udivilo ho, že i nadále slyší bušivé staccato a pocit, jako by mu něco vysávalo mozek, nemizí. Naposledy se soustředil ze

všech sil, naprogramoval cíl, nastavil nejvyšší možnou rychlost, a pak ztratil vědomí.

Když opět přišel k sobě, bylo ticho a necítil nevolnost ani závratě. Vydechl si úlevou, sáhl po vychlazeném nápoji a vysál Obsah plechovky do poslední kapičky. Zapnul monitor a snažil se navázat spojení se svou kanceláří na Ferrolu. Nikdo se mu nehlásil.

•*•

Když pomocný člun přešel na podsvětelnou rychlost, zasvítla na obrazovkách modrá planeta. Voge z Tissaque radostně vyjekl. Vyskočil z křesla a přeběhl do přechodové komory, aby sdělil Alyšje, že se blíží k cíli.

„Už to nepotrvá dlouho, sestřičko, a dají ti potřebný lék,“ sliboval jí nadšeně. Tosszum mu poskakoval na rameni, jako by i on měl proč se radovat.

Alyšja zvedla malátně ruku, ale oči neotevřela. Byla unavená a zesláblá. Nemoc ji připravila o sílu a proces buněčného rozpadu byl rychlejší, než její bratr očekával.

Mladý Arkonidan zhrozeně zjistil, že se jí dofialova zbarvily i rty. To znamenalo, že viry pronikly i do posledních zdravých buněk Alyšjina organismu. Zarputile zaskřípěl zuby a zašeptal: „Já tě zachráním, sestřičko, spolehni se. Nemoc nad tebou nezvítězí.“

Vrátil se do centrály a o chvíli později navázal radiové spojení s jednou arkonidskou kosmickou lodí, obíhající kolem planety. Navedl k ní člun a předal jeho řízení syntronice velkého plavidla. Člun zamířil, jakoby veden neviditelnou nikou, do jednoho z velkých hangárů, a když dosedl, vypoily se všechny systémy.

Voge z Tissaque opět přešel ke své sestře. „Ted' mě čeká rozhovor, po kterém jsme oba tak dlouho toužili," sdělil jí. Když viděl, jak se jí zachvěla víčka, poznal, že ho slyšela. „Za chvíli jsem zpátky!" vyhrkl.

Jakmile vyšel z pomocného člunu, vykročil mu v ústřety mladý důstojník, který měl na sobě modrou námořnickou uniformu ozdobenou žlutými prýmkami na hrudi — hodnotným označením kosmických jednotek, podléhajících Rossomu z Atalaye.

Poté, co ho předpisově pozdravil, řekl: „Mám rozkaz odvést tě k veliteli. Tosszuma musíš nechat tady. Teprve až nás přesvědčíš o své spolehlivosti, může se k tobě tvůj průvodce vrátit."

Voge z Tissaque neváhal ani vteřinu. Sundal si zvířátko z ramene, posadil je do výstupu z pomocného člunu a zasunul přepážku. Pak následoval důstojníka do nitra velké kosmické lodi.,

Prošli řadou chodeb a vyjeli rychlovýtahem nahoru, než vstoupili do předsíně, kterou střežili čtyři blikající humanoidi. Uvnitř seděly dvě nápadně krásné Arkonidanky a dívaly

se na obrazovky. Když spatřily mladého návštěvníka, obě se na něj usmály a pokynuly mu, aby přistoupil ke dveřím.

Humanoidi odstoupili stranou a Voge z Tissaque vešel do luxusně zařízené velitelské kajuty. Znal Rosso-ma z Atalaye jen z hologramů, a proto ho nyní překvapil Arkonidanův zjev. Z muže, od nějž si sliboval pomoc pro Alyšju, vyzařovala ve skutečnosti ještě větší osobnost. Udělal na mladého Arkonidana obrovský dojem.

Rossom z Atalaye pocházel stejně jako on z planety na okraji hvězdokupy M 13, podle které se také nazýval jeho rod. Voge věděl, že Rossom se narodil v roce 1215 NGL, byl tedy mnohem starší než on. Měřil více než metr devadesát a měl nápadně podlouhlou lebku. Stříbřité lesklé vlasy nosil sestříhané na délku prstu a přísně sčesané dozadu.

Týl měl vyholený, ale ne tetovaný jako Voge. Ještě žádný z Atalayů se nedal tetovat. Voge si ani nedovedl představit, že by se Rossom snížil k něčemu takovému.

Velitel působil neuvěřitelně pěstěným dojmem, a zatímco s nim Voge hovořil, bylo mu nápadné, jak neustále střepává z obleku pomyslná zrníčka prachu nebo smítka. Celým svým vystupováním dával Rossom najevo, že se ochotně podřizuje přísné vojenské kázni, a že totéž vyžaduje od druhých.

Nejasné bylo, jakou Rossom z Ata-

laye zastává funkci. Vogemu bylo známo, že jeho protějšek je důstojník a velmi mocný, vlivný muž. Jeho oficiální titul však neznal. Označení *velitel* pouze znamenalo, že momentálně velí této kosmické lodi.

Mladý Arkonidan nevěděl, jaké úkoly má Rossom v Křišťálovém impériu a jaké postavení zaujímá v hierarchii mocných. Znal jen všelijaké pověsti, neměl ale po ruce žádné spolehlivé informace.

„Co se stalo se spojeneckou flotilou Bluesanů a Uniteranů?“ zeptal se Rossom mladíka.

„Byla naprosto zničena,“ řekl mu Voge. „Unikl jsem. na poslední chvíli. Sotva jsem opustil bluesanský disk, explodoval.“

Rossom přijal zprávu naprosto nevzrušeně. Nemínil projevovat své pocity tváří v tvář níže postavenému muži. Byl důstojník a veškeré školy absolvoval s vyznamenáním. Voge z Tissaque byl především zbraňový specialista, ale také zastánce kolonialismu a nového arkonidského nacionalismu.

Pro Rossoma byli Arkonidané korunou všeho stvoření, a jen oni byli vyvoleni vládnout alespoň Mléčné dráze. Považoval za samozřejmost, že se jim ostatní národy, včetně Pozemšťanů, beze zbytku podřídí.

Voga tento muž fascinoval. Bezvýhradně sdílel jeho politické přesvědčení a doufal, že v jeho stínu udělá závratnou kariéru.

„Můžeme spolu udělat obchod,“

prohlásil Rossom z Atalaye po krátkém úvodním rozhovoru. „Jak jsem se doslechl, je tvoje sestra těžce nemocná a potřebuje naléhavě pomoc. Můžeme jí ji poskytnout, ale léčba je velmi nákladná.“

„To je mi známo,“ odpověděl mladík. „Jsem ochoten zaplatit jakoukoli cenu.“

„Jakoukoli?“ Rossom z Atalaye si neodpustil pohrdavé uchechtnutí. „To máš tolik peněz?“

„Já měl na mysli něco jiného než peníze!“

Rossom uznale pokývl hlavou. Pochopil! pomyslel si.

•*•

Kendix si vydechl, když mu k jeho úžasu přece jen někdo odpověděl na volání. Na obrazovce se zjevil obličej mladé ženy. Poslanec mezitím uletěl kluzákem více než sto kilometrů a blížil se k velkému kosmickému přístavu na Ferrolu.

„Co se tu děje?“ vyhrkla dívka na jeho otázku. „Nastala panika a zdá se, že všichni ztratili rozum.“

To Kendixovi stačilo a zrušil spojení.

„Co budeš dělat?“ zeptal se ho Daraság.

„Co by?“ odpověděl poslanec. „Víš, že musím splnit určitý úkol.“

„Nezůstaneš tu a nepomůžeš zase nastolit pořádek?“

Kendix zavrtěl nechápavě hlavou. „Co se to s tebou děje?“ zvolal, po-

padl asistenta za paži a až neurvale ho k sobě přitáhl. „Snad mi nechceš namluvit, že bych tady byl něco platný? Na to tu jsou jiní lidé, specialisté, kteří k tomu byli vyškoleni. Já si musím hrát na hasiče jinde - na konferenci. Tam je moje místo, tam můžu pro ferronský národ něco udělat.“

Darrassag zasténal, když Kendix zvýšil rychlost kluzáku, třebaže nebyli daleko od přístavu. Pochopil, že poslanec chce opustit planetu co nejrychleji, aby unikl druhému útoku.

„To neuděláš!“ zaprotestoval. „Zničí ti to volební preference. Budou ti vyčítat, že jsi opustil národ v nejtěžších chvílích.“

„To se nestane,“ namítl Kendix. „Postaráme se o to, abych měl skvělý výstup na konferenci. Potom každému Ferronovi dojde, že jsem musel opustit planetu, abych dosáhl výborného výsledku pro celý národ.“

Darrassag byl příliš vyčerpán, než aby byl schopen promyslet společně s Kendixem celý problém. Rozhodl se, že vytrvá po jeho boku. Bylo to svůdné i jinak - doufal, že na palubě kosmické lodi nebude vystaven záhadnému skenování.

Kluzák přistál hned vedle kurýrní lodi. Kendix z něj vyskočil a rozběhl se k přechodové komoře. „Okamžitě nastartovat!“ vykřikl, když proběhl kolem jednoho interkomu. „Kdo se nedostane včas na palubu, zůstane tady!“

Přeběhl k jednomu z rychlovýtahů a nastoupil do kabiny. Darrassag se

do ní stačil tak tak vecpat, a pak vystřelila vzhůru.

Na nástěnné obrazovce se zjevil obličej velitele ferronské lodi. „Odstartováno!“ zvolal. „Jedna žena byla příliš pomalá, takže právě odlétá na kluzáku pryč. Ostatní jsou na palubě, ale zdá se, že na tom nejsou moc dobře.“

„Nejdříve mě zajímají výsledky lokalizace,“ řekl poslanec. „Co jsi pozoroval, zatímco náš svět byl vystaven skenování?“

„Nic moc,“ odpověděl velitel. Byl to mrňous s klenutým čelem a očima černýma jako noc. „Na monitorech jsme měli jen rozmazané šmouhy, ale syntron nám sdělil, že s devadesáti-procentní pravděpodobností šlo o ježatky.“

„Kdo jiný by to také mohl být?“ zasténal Kendix a sesul se do křesla. Kosmická loď mezitím prorazila horní vrstvy atmosféry a zamířila k Humanidromu. „Skenování jednoznačně prokázalo, že máme co dělat s těmi zrůdami...“

Plavidlo proletělo systémem Vegy. Zaměřovači stanice hledala neznámé útočníky, ale zdálo se, jako by se bleskurychle stáhli ze Sluneční soustavy.

Kendix se pohodlně rozvalil v křesle a začal přemýšlet o konferenci a o situaci, v které ocitla se Mléčná dráha.

Na Trokanu, který nahradil Mars, nebylo nic nového. Bylo známo, že NATHAN vypracoval velkou částí své kapacity plán na záchranu plane-

támí ekosféry, které hrozilo rozsáhlé poškození zrušením časového pole a tím vyvolaných neobvyklých druhů záření, proudících na planety.

Stále ještě nic nenasvědčovalo tomu, že nositelé buněčných aktivátorů Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere, kteří zmizeli v Hřibu, jsou dosud naživu. Herreachové se prakticky vůbec nestarali o dění kolem dómu, tak silný byl jejich kulturní šok.

Cistolo Khan, První Pozemšťanka Paola Dašmaganová a ředitelka Služby Pozemské ligy Gia de Moleonová však museli řešit naléhavější problémy než zmizení tří Nesmrtelných a katastrofu Herreachů.

„Dalo se čekat, že se Pozemšťané budou starat o jiné věci," prohlásil Kendix, když spolu s asistentem probírali situaci. „Nemám nositele aktivátorů příliš v lásce, byl bych ale pro, aby se pomohlo právě těm třem." ,

Darrassag se zotavil úžasně rychle a nyní se snažil, aby co nejdříve smazal nepěkný dojem, jaký předtím u poslance vzbudil. Obstaral mu něco k pití a k snědku. Mohl to klidně udělat robot, ale asistent věděl, jak si Kendix potrpí na podobné maličkosti a úsluhy.

„Jsou nějaké zprávy o Kummerogovi, který uprchl z Mimasu?" zeptal se ho poslanec.

„Vlastně nic nového. Stále se všichni přiklání k domněnce, že Kummerog si vzal Bruna Drenderbauma jako rukojmí. Podle informací tajné služ-

by nelze vyloučit souvislost mezi explozí PRETTY PLAID v centrální oblasti Galaxie a Kummerogovým útekem."

„Chápu," přitakal Kendix. „Možná Drenderbaum zahynul společně s oním cizincem a s celou posádkou. Máš povědomí, co přineslo pátrání?"

„Není toho moc," řekl s lítostí poradce. „Bylo zjištěno, že explozi způsobily nálože. Našly se zbytky zápalnic."

Kendix se na Darrassaga překvapeně zahleděl. „Moment!" vyhrkl. „To by přece znamenalo, že Kummerog přivodil explozi záměrně. A ještě předtím stačil upláchnout a přejít do ilegality! Tím by se ale dopustil mnohonásobné vraždy."

„Spekuluje se o tom, že s sebou vzal i asistenta komisaře Ligy Drenderbauma."

„Kéž by!" povzdechl si poslanec. „Těšil bych se z každého, kdo by přežil ten výbuch."

Když ale někdo chce někoho zlikvidovat, dodal v duchu, pak musí přesně rozlišovat a vybrat si mezi všemi přesně toho, na koho by se dala tak těžká vina svalit. *

„A jinak?" zeptal se asistenta nahlas.

Darrassag pozvedl paže a naznačil, že nemá nic, co by stálo za zmínku. V obličeji měl však i nadále ustaraný výraz. „Všechno seto točí kolem stále častějšího výskytu ježatek," řekl. „Z předložených informací vyplývá, že vedle čtyři sta padesát metrů dlou-

hých průzkumných plavidel, která mají na svědomí staccatovité rušivé zvuky a nepříjemné prosvěcování, se stále víc objevují také válečné lodi, dlouhé šest set metrů. Ty však neskenují."

„Na Ferrolu jsme tedy měli co dělat s menšími útvary," uvažoval nahlas Kendix. „Vetřelci nejprve zkoumali bezvýznamné okrajové světy a několik z nich obsadili. Teď se ale vrhli na nás. Doufám, že na konferenci něčeho dosáhneme. Musíme se pokusit o spolupráci, aby se nám podařilo invazory společnými silami odrazit."

Poradce spolkl sousto bílého masa a zapil je vychlazeným nápojem. „Měli bychom se připravit na to, že ke spolupráci nedojde," změnil náhle téma. „Existuje příliš mnoho politických proudů a každý se snaží ohřívát vlastní polívčičku. Proto to všechno vidím dost černé."

„Máš pravdu," připustil poslanec. „Musíme jít na zasedání s realistickými představami, jinak se můžeme dočkat nemilého překvapení."

Zatím bylo invazory obsazeno dvánáct světů a osud jejich obyvatel byl naprosto nejasný. Kvůli skenování ztroskotaly všechny pokusy vypátrat, co se dělo po přistání útočníků. Vyslaná záchranná komanda buď vůbec nepronikla k povrchu zkoumané planety, nebo nenávratně zmizela poté, co pronikla do její atmosféry.

„Liga se chovala příliš dlouho pasivně," prohlásil Kendix. „Nepřistou-

pila na naše návrhy a nepovažovala za nutné zvláštní zajištění Ferrolu a systému Vegy. Doufám, že se to teď změní."

„Přesně tak," přisvědčil mu jeho poradce. „Útok na Ferrol musí v Lize vyvolat horečnou aktivitu. Budou se muset starat o naše problémy." Darrassag se rozpačitě usmál a dodal: „Proto jsi měl přirozeně pravdu, když jsi co nejrychleji opustil Ferrol. Jen ve spolupráci s Ligou můžeme udělat něco pro svůj národ. Kdybychom byli odkázáni sami na sebe, byli bychom ztraceni."

„Vždyť jsem ti to říkal!" vykřikl Kendix.

„Podporu Ligy můžeme samozřejmě získat pouze tehdy, když s nimi budeme vyjednávat. Doufám, že na Ferrol vyšlou silné loďstvo."

„Zdá se, že to pomalu ale jistě začíná chápát."

Darrassag si zhluboka vydechl. Cítil, že už mu Kendix nemá za zlé, jak se zachoval při odletu z Ferrolu. „Možná bychom přece jen neměli letět nejdříve na Humanidrom, ale na Zemi," navrhl vzápětí.

„V žádném případě!" namítl Kendix. „Plán se měnit nebude. Na Humanidromu se setkáme s nejdůležitějšími osobami z Ligy a okamžitě se postaráme o to, abychom dostali potřebnou podporu." Poté se zvedl a jeho poradce také.

„Ještě si promysli," řekl poslanec, „jak bychom mohli celou záležitost co nejpříjemněji vysvětlit mým vo-

ličům. I ti největší pitomci musejí pochopit, že to bylo nutné."

„Chápu," odpověděl Darrassag. „Jako vždy se na mě můžeš spolehnout."

•••

Zasedání krizového štábu se konalo v hlavním městě Země Terranii. Zúčastnili se jej nejen Cistolo Khan a Paola Dašmaganová, ale také celá řada dalších důležitých osobností LSP.

Liga svobodných Pozemšťanů se v roce 1288 skládala ze 71 1 sloučených systémů, z nichž se většina nacházela poblíž centra Sluneční soustavy. Patřily k ní režimy Ertrusanů, Plofosanů a Olympanů, které sice jednaly politicky samostatně, jejich světy však byly kdysi kolonizovány ze Země a obyvatelé byli jistým způsobem stále spojeni s mateřskou planetou. Celkový počet těchto připojených světů byl vyšší než 1100.

Spojený parlament sídlil v Terranii. Měl zákonodárné pravomoci ve všech otázkách týkajících se společenství - rozhodoval o kosmické dopravě, o mezihvězdném právu, mezihvězdné obraně navenek i uvnitř, jakož i o dalších problémových okruzích.

Zasedání krizového štábu, jemuž předsedala První Pozemšťanka, se účastnil užší okruh 7 1 delegátů. Poté, co někteří z přítomných informovali ostatní o střetnutích s tajemnými invazory, která proběhla více či méně

dramaticky, ujala se slova Paola Dašmaganová. Bylo jí něco přes 120 let, měřila 1,77 metru a vyznačovala se značnou nadváhou. Její kulatý obličej, v němž zářily světle modré oči, byl nanejvýš vážný.

„Ocitli jsme se v nebezpečné situaci a musíme jednat rychle a jasně," zahájila První Pozemšťanka svůj proslav. Poté se zmínila o několika incidentech vyprovokovaných invazory. Navíc sdělila účastníkům několik podrobností, které dosud téměř žádný z nich neznal.

„To je vše, co jsem získala od Služby Pozemské ligy, vedené Giou de Moleonovou," dodala. „Jsou to informace, které zatím nebyly zpřístupněny veřejnosti, protože jsme chtěli zabránit jakékoli panice."

O slovo se přihlásil delegát z planety Šinaf. Byl to těžkopádný chlapík, kterému činilo zjevné problémy vyjádřit se přesně a mluvil obzvláště rozvláčně a od věci. Přesto měl stejná práva jako ostatní členové Ligy a všichni ho také poslouchali. Líčil jeden z incidentů s neznámými tvory a opakoval přitom všem známé skutečnosti. Když to v plénu začalo šumět a všichni jen stěží skrývali svou netrpělivost, vytasil se delegát s vítaným návrhem.

„Neměli bychom dlouho otálet a vyhlásit v celé Lize válečný stav, aby mohlo užší vedení jednat rychle a důsledně!" řekl důrazně.

Vyslanec Epsaleranů proti tomu vznesl námitku, Byl pravým opakem

svého předřečníka. Sršel temperamentem a odvážnými myšlenkovými skoky a snažil se získat ostatní delegáty na svou stranu. Argumentoval proti vyhlášení válečného stavu tím, že každý člen Ligy je nezávislý a jedná na vlastní odpovědnost.

„Svobodně a samostatně chtěli jednat především obyvatelé planety" Lavorre," namítla Paola Dašmaganová. Poté uvedla, s jakými návrhy přišel její delegát a jaká bezpečnostní opatření byla přijata. Navedla tak shromáždění na falešnou stopu a představila opatření Lavoranů tak, jako by musela být automaticky úspěšná. A potom vypíchl, jak žalostně ztroskotalo politické vedení planety.

„Vypadalo to všechno jako inteligentní, ba přímo skvělé řešení, které však bohužel k ničemu nevedlo. Musíme vycházet z toho, že Lavorre je ztracená, protože vojenská síla jedné planety zkrátka a dobře není schopna sama o sobě čelit tak silnému protivníkovi."

Tím byl určen další směr diskuse. Netrvalo pak ani hodinu a shromáždění došlo překvapivě k jednohlasnému usnesení.

„Od nynějška je Liga svobodných Pozemšťanů ve válečném stavu," oznámila První Pozemšťanka. Cistolo Khan byl pověřen zmobilizovat celé kosmické loďstvo, aby hájilo silnými svazy všechny hlavní planety Ligy svobodných Pozemšťanů. Všechna plavidla dostala rozkaz oka-

mžité bez výstrahy pálit, pokud se někde objeví bodlinaté lodi.

Paole Dašmaganové tleskalo celé plénum. Pohlédla ke komisaři LSP a on na ni se sotva neznatelným pousmáním kývl. Byl rád, že padalo rozhodnutí. Odted' se mohlo jednat — alespoň ve výsostném prostoru Ligy svobodných Pozemšťanů.

Další potřebný krok byl mnohem obtížnější, ne-li dokonce nemožný. Šlo o to sjednotit rozhádané strany uvnitř Mléčné dráhy. A k tomu měla přispět velká konference na Humanidromu.

Poté, co si První Pozemšťanka pohovořila s jedním delegátem, přistoupila k Cistolu Khanovi a zeptala se ho: „Tak co? Jak tě znám, už jsi určitě vystrčil tykadla, aby sis osahal bojiště na Humanidromu, co?"

„Přesně tak."

„Proč ta strohost?" podivila se a zkoumavě se na něj zahleděla. „Něco snad není v pořádku?"

Cistolo Khan byl trochu při těle a převyšoval První Pozemšťanku o celou hlavu. Měl husté vlnité vlasy, které mu spadaly až na ramena. Komisařem LSP ho jmenovala právě ona.

„Jak se to vezme," odpověděl neurčitě.

„Tak ven s tím!" přikázala mu. „Jestli se děje něco, co bych měla vědět, tak mi to musíš říct!" ' „Raději bych si ještě opatřil doplňující informace," uhýbal Cistolo Khan. „Je to jen dohad. Dozvěděli

jsme se, že se během konference na Humanidromu chystá atentát."

„Atentát? A na koho?"

„To se mi právě ještě nepodařilo zjistit, a proto jsem o tom nechtěl mluvit."

Paola Dašmaganová na něm viděla, že je rozrušen na nejvyšší míru, a náhle jako by si přečetla jeho myšlenky. „Mám být tou obětí snad já?" vyhrkla.

„Nevím," přiznal se. „Ulevilo by se mi, kdybych to věděl, protože bych mohl přijmout potřebná bezpečnostní opatření. Dokud ale nemáme přesné informace, musíme chránit velký okruh osob. Zatím ani netušíme, kdo za atentátem stojí, ani to, proti komu je namířen." «

„Tak to zjisti, a co nejrychleji."

„A co myslíš, že celou dobu dělám?" zeptal se První Pozemšťanky komisař LSP a zvláště, skoro cynicky se usmál.

Sál se pomalu vyprazdňoval. K Paole Dašmaganové přistoupila jedna z asistentek s dlouhým seznamem jmen a chystala se jí sdělit, kteří delegáti by s ní ještě chtěli hovořit soukromě.

První Pozemšťanka pověřila asistentku, aby rozvrhla jednotlivé schůzky, a pak se s Cistolem Khanem rychle uchýlila do vedlejší místnosti. Zde je už očekávala Gia de Moleonová, která vypadala starší, než byla ve skutečnosti. Vlasy měla lehce prošedivělé, a přitom jí bylo teprve sto třicet a měla před sebou dlouhý život.

Jako nadřízená celé armády tajných

agentů a ředitelka Služby Pozemské ligy disponovala značnou mocí, avšak v celém rozsahu jí využívala jen málokdy. Ani ona neměla informace o tom, kdo stojí za chystaným atentátem a proti komu má být namířen.

„Může se týkat každé z vůdčích osobností," prohlásila.

„Co chceš podniknout?" zeptal se jí komisař LSP.

„Právě sestavuji zvláštní komando," informovala ho Gia. „To bude mít za úkol zajmout jednu ježatku, nebo alespoň její posádku. Doufám, že se tak o těch cizích bytostech dozvíme něco víc."

„Dobrá," pochválila ji První Pozemšťanka. „Kéž bys nám brzy mohla ohlásit první výsledky." Vzápětí pohlédla na hodinky a zjistila, že má nejvyšší čas odebrat se do úřadu, aby mohla přijímat delegáty. „Přípravy k naší cestě na Humanidrom pokračují," řekla na závěr. „Vyrazíme, jakmile budu mít všechny rozhovory za sebou."

„Byl to namáhavý den," řekla Gia de Moleonová a dala si ruku před ústa, aby zakryla zívnutí.

„Vyspíme se později na palubě lodi," zahnala První Pozemšťanka její naději na chvíli odpočinku.

••

Rossom z Atalaye byl velmi ješitný a namyšlený. Když se po několika hodinách znovu setkal s Vogem z Tis-

saque, vypadal, jako by se právě vylihl ze skořápky. Oblek jako by vynadal z čistícího automatu teprve před několika minutami a šířil kolem sebe svěží vůni. Zdálo se, že použil o něco málo kapek parfému víc, než bylo nutné.

Voge však ani nehnul brvou. Vůbec mu nevadilo, že Rossom je marnivý, že má nepříjemný pronikavý hlas a každé jeho slovo zní jako rozkaz. Uvědomoval si, že má před sebou úspěšného muže, který pro něj má cenu zlata.

„Jsme na cestě k Humanidromu," sdělil mu Rossom. „To znamená, že se blížíme k rozhodnutí. Do té doby by ale měla být léčba tvé sestry zahájena."

„Za to bych ti byl velmi zavázán," ujistil ho Voge.

Rossom mu úsečně pokynul a vyvedl ho z místnosti. Prošli chvatně dlouhou chodbou až do medicínského centra. Jakmile vstoupili dovnitř, mladý Arkonidan viděl, že Alyšju už převezli sem. Stále ještě však spočívala v izolačním pouzdře z plastové energie.

Lékaři zahájili přípravy, ale dosud neměli přístup k pacientce. Voge z Tissaque musel nejprve zrušit energetickou klec, a pak se mohli pustit do díla. Nicméně i potom musela být Alyšja dostatečně izolována, proto ji lékaři chtěli léčit pomocí kamer a dálkově ovládaných přístrojů.

Rossom z Atalaye pokynul mladé-

mu Arkonidanovi a podal mu ruční zbraň, ze které mohl vystřelit na krátkou vzdálenost tenoulinký paprsek energie. Voge se na něj užasle podíval, ale nezeptal se ho, co si má se zbraní počít. Velitel ho odvedl asi dvacet metrů dlouhou chodbou a ustoupil stranou před pancéřovou přepážkou.

Odsunul ji, Voge udělal dva tři kroky vpřed a ocitl se v matně osvětlené místnosti. Zpoza sloupu se náhle vynořila vysoká postava a mladý Arkonidan stanul tváří v tvář jedné z nejznámějších osobností Mléčné dráhy. Namířila na něj zbraň a Voge měl jen několik zlomků vteřiny, aby zareagoval.

Bez váhání pozvedl zbraň a vypálil. Energetický paprsek zasáhl jeho protivníka přesně do čela a ten se vmžiku rozplynul. Voge si uvědomil, že se nechal ošálit a střílel vlastně na hologram. Zaslechl za sebou kroky, otočil se a ruka se *zbraní* mu poklesla.

„Výborně," pochválil ho Rossom z Atalaye a chladně si ho změřil. „Střílel jsi naprosto spontánně a vůbec tě nezaskočilo, že na tebe tvůj protějšek mířil. Kdyby tu byl doopravdy, bylo by dávno po něm."

„Ohrožoval mě," prohlásil nedbale mladý Arkonidan a vrátil veliteli zbraň.

„Tuhle osobu potkáš v nejbližších dnech ještě jednou," řekl Rossom věcně a nevzrušeně, jako by hovořil o maličkosti a ne o střetnutí s promi-

nentní osobností. „A navíc tě nebude ohrožovat zbraní.“

„Zato já mám vystřelit, co?“

„A zasáhnout.“

„Jde tedy o atentát?“

Rossom z Atalaye nemusel mladíkovi říkat, jaké to pro něj bude mít následky. Usmál se a odpověděl: „Ano. A tak zaplatíš za sestřino léčení.“

Voge z Tissaque si jasně uvědomoval, že podle neoficiálního nařízení Gii de Moleonové měli být všichni atentátníci bez milosti zlikvidováni - pokud možno ještě předtím, než stačí spáchat svůj hrůzný čin. Jestliže se podaří útočníkovi přežít první vteřiny, kdy ho lze beztrestně zabít, odhodit zbraň a vzdát se, čeká ho zatčení, nespočet výslechů a vězení.

Mladý Arkonidan hleděl zkoumat, na velitele a snažil se číst jeho myšlenky. Oč mu vlastně jde? uvažoval.

Přemýšlel také o nejrozumnějších možnostech. Nejlepší by bylo, kdyby ho usmrtili hned po atentátu. Horší to bude, pokud se mu podaří přežít a dostane se za mříže. Pak ho bude Gia de Moleonová vyslýchat a vymáčkne z něj, kdo ho pověřil spácháním atentátu. A to přece nemůže být v Rossomově zájmu.

„Je možné narafořit to tak, abych pak měl šanci uniknout?“ zeptal se velitele.

„Pokusíme se o to.“

„Proč raději nepoužiješ bombu nebo nějakého minirobota řízeného na dálku? Jsou přece takoví, kteří

nejdou větší než blecha. Dostali by se ke svému cíli snáz než já.“

„Nepronikli by sítí důmyslných bezpečnostních opatření,“ odpověděl Rossom. „Syntronická ostraha je schopna vyčenichat i robota, který měří půl milimetru a může operovat v mikrozóně.“

„Neexistuje tedy žádná technická možnost,“ řekl Voge z Tissaque. „Já ale nemůžu mít u sebe zbraň, to by mě vyhmátli okamžitě.“

„Tvou zbraní bude tvá ruka,“ namítl velitel. „Vycvičíme tě. Ostatně základní školení jsi už absolvoval, pokud je mi známo. Všechno ostatní tě naučíme za pár dní. Jediný tvůj úder bude mít smrtelné následky. Než bezpečáci pochopí o co jde, bude po všem.“

Z toho vyplývalo, že Voge prakticky nebude moci po atentátu utéct. Musel počítat s tím, že ho zabijí na místě. Měl nastavit vlastní krk za život své sestry. Stále doufal, že mu Rossom z Atalaye nabídne něco jiného, ale mocný Arkonidan mlčel a vyčkávavě na něj hleděl.

Voge se v duchu ptal, zda by mohl žít s myšlenkou, že zavinil sestřinu smrt. Odpověď byla nasnadě. Nemohl. „Dobrá, provedu to,“ řekl ochraptěle. Jeho sny o závrtné kariéře se rozplynuly v nenávratnu. Nevrátí se, na Atalayu a neujme se vlády nad malou říší, která patřila po celé generaci jeho rodu a nyní byla navždy ztracená.

Alyšja se ale uzdraví a jednoho dne

se zase bude smát. Postará se o to, aby byla opět navrácena čest jménu Voge z Tissaquei

Rossom z Atalaye zavedl mladíka zpátky do medicínského centra, kde Voge vysvětlil lékařům*, jak mají zacházet s pouzdrem z plastové energie. Poté následoval velitele do jeho kabiny, kde podepsal připravenou smlouvu, v níž se zavazoval, že provede atentát.

Když posléze Voge z Tissaque vycházel z kajuty, zavolal ho Rossom zpátky. Tentokrát se na něj málem srdečně usmál a řekl mu: „Ještě něco, Voge! Plány naší akce jsou propracované do posledního detailu a vycházejí z toho, že tě po atentátu dopravíme do bezpečí.“

Mladíka zaplavila horká vlna radosti a překvapení. Cítil se, jako kdyby mu někdo v té chvíli opět daroval život. Ani na vteřinu nezapochyboval o pravdivosti velitelových slov a zoufale se upnul k této jediné naději.

„To je dobrá zpráva,“ vyhrkl, a pak si došel do hangáru pro toszuma. Dal si ho na rameno a vrátil se do medicínského centra, kde z galerie pozoroval, jak ošetřují Alyšju.

•••

Humanidrom sloužil jako gigantické muzeum galaktických národů a současně jako shromaždiště předních politických, ekonomických a kulturních států Mléčné dráhy. Pohyboval se na oběžné dráze kolem Lokworthu, dru-

hé planety soustavy slunce Scarfaaru.

Jeho výstavba začala v roce 800 NGL a měl se stát symbolem a památkou bohatství obyvatel Lokworthu. Ti však silně přecenili své finanční možnosti a následky byly katastrofální - hospodářství planety se naprosto zhroutilo a Lokworth se propadl do bezvýznamnosti.

Nicméně Humanidrom byl zachován. Později byl přebudován a dokončen, aby sloužil jako poradní místo galaktických národů. Po pádu monoské diktatury se z Humanidromu stalo napůl galaktické muzeum. Druhá polovina byla přenechána Nakkům - a ta byla ještě v roce 1288 NGL dalekosáhle neprobádanou oblastí. Byla v ní spousta bludných cest, bizarních pastí a naddimenzionálních zlomů, které bytosti uvažující ve čtyřech rozměrech nebyly schopny vnímat.

Diplomatictí zástupci národů Mléčné dráhy, kteří sem dorazili v prosinci 1288, se pohybovali výhradně v bezpečnější polovině Humanidromu. Hned po přiletu vydali komuniké, v němž vyjádřili svůj politický postoj k nastalé situaci a tajemným invazórům. Paola Dašmaganová si dala prohlášení vyhodnotit svým syntronem.

„Začátek vypadá slibně,“ hlásil Cistolo Khan. „Všechny delegace prohlašují, že chtějí v boji proti nájezdníkům táhnout za jeden provaz.“

První Pozemšťanka hovořila s komisařem LSP v konferenčním salonku, kde je nikdo nerušil. „A co si o

tom myslíš ty?" zeptala se Khana. „Mají podle tebe tahle ujištění vůbec nějakou cenu?"

„Prakticky žádnou," odpověděl skepticky. „Mezi jednotlivými zájmovými uskupením zejí příliš velké propasti."

Vyslanci hangajských národů, jejichž zastupitelskou planetou byl Lok worth, které to měly na Humanidrom nejbliž, se nedostavili vůbec. V jejich galaxii se dosud žádná bodlinatá loď neobjevila a problémy Mléčné dráhy je nezajímaly ani za mák. Paola Dašmaganová ostatně ani nic jiného nečekala. Věděla, že solidarita Hangajců s národy Mléčné dráhy je pojem naprosto neznámý. „Co je s Křišťálovým impériem Arkonidanů?" zeptala se Cistola Khana.

„Jejich zástupci skutečně uposlechli naši výzvy a vyslali delegaci. Co se jich ale týká, mám své pochyby."

„Co se píše v jejich prohlášení?"

Komisař LSP se zašklebil a odpověděl: „Samozřejmě se slovně hlásí ke společenství národů, aby spolu s nimi mohli čelit nebezpečí, ale mezi řádky lze číst něco jiného. Jsem si jist, že Arkonidané vyvolají nepokoje, aby si přihřáli vlastní polívčičku."

„Počkáme," řekla První Pozemšťanka. „Možná se to vyvrbí ještě jinak, než si myslíš." Vzápětí si uvědomila, že se ani nezeptala, kdo vede arkonidskou delegaci.

„Rossom z Atalaye," sdělil jí Cistolo Khan. „Z politického hlediska nepopsaný list. Ani pořádně nevíme,

jaké zastává v Křišťálovém impériu postavení."

„Pokud se rozhodnu s ním sejít, ráda bych o něm měla předem přesnější informace."

„Dobrá, obstarám ti je."

O dvacet čtyři hodin později Paola Dašmaganová vstoupila do konferenční síně. nalézající se přibližně uprostřed mezi příbytky zástupců Ligy svobodných Pozemšťanů a Arkonidanů. Rossom z Atalaye vešel se svými poradci a asistenty do sálu ani ne o minutu později.

První Pozemšťanka měla s sebou tři muže a čtyři ženy, Rossom čtyři muže a pět žen. Paola Dašmaganová se lehce pousmála, když si toho všimla. Považovala to za projev komplexu méněcennosti. Sebevědomý politik by se bez těchto okázalých gest obešel.

Nevěděla o svém protějšku prakticky nic. Pátrání Cistola Khana a spolupracovníků Gii de Moleonové přineslo nulový výsledek. Jen jedno jí bylo jasné: Arkonidan považoval svůj národ za nejvyspělejší v celé Galaxii.

Rossom k ní přistoupil s povýšeným úsměvem ve tváři. Zastavil se asi dva metry od ní a pozdravil ji krátkým úklonem hlavy. Paola Dašmaganová pochopila, že jí nemíní podat ruku. „Jsem ráda, že svou delegaci vyslali na tuto konferenci také Arkonidané," řekla.

„Její úloha by se neměla přeceňovat," odpověděl. „Jsme zde pouze jako pozorovatelé, nemáme v úmys-

lu aktivně zasahovat do dění."

„Problémy vyvolané vetřelci v ježatkách se ale týkají nás všech," namítla První Pozemšťanka.

„Opravdu?" pousmál se Rossom z Atalaye opovržlivě.

„Myslím, že ano. Nebo bodlinaté lodi dosud nepoctily Arkon svou návštěvou?"

Rossom přešel Paolinu jedovatou otázkou mlčením. Arkonidané zatím ještě neohlásili jediný incident s invazory, ale První Pozemšťanka považovala za nanejvýš nepravděpodobné, že by se ježatky oblasti Křišťálového impéria vyhnuly.

„Pokud by se snad někdy někde vynořily problémy, jsme schopni vyřešit je vlastními silami," prohlásil důrazně Rossom. „Neradím Lize, aby se vměšovala do našich věcí."

Paola Dašmaganová pochopila, že nemá smysl s tímhle povýšencem vyjednávat. Zjevně přiletěl na Humanidrom pouze proto, aby dal najevo nezávislost Arkonu.

Pronesla ještě několik nezávazných frází a znepokojeně se rozloučila. V žádném případě si nebyla jista, že se Arkon vypořádá s cizími vetřelci sám.

„Křišťálové impérium svým pošetilým postojem jen vyhrocuje celou situaci," řekla zakrátko Cistolu Khanovi, když se s ním sešla k pracovnímu obědu ve svém příbytku. „Přirozeně, že Arkonidané nemohou invazorům vlastními silami odolat. Velmi rychle zjistí, jak jsou ve srovnání s nimi slabí."

„Doufejme, že pak už nebude pozdě," povzdechl si komisař.

„Nemůžeme nic dělat," odpověděla odevzdaně První Pozemšťanka.

„Nezbývá nám než čekat, jak se vyvine situace na Arkonu. Pokud dojde k nejhoršímu, můžeme jen doufat, že nás včas požádají o pomoc."

„A když ne?"

„Pak si útočníci vybudují v prostoru Křišťálového impéria silné předmostí. A tomu bych chtěla za každou cenu zabránit, protože to by náš boj nesmírně ztížilo."

•*•

Kendix předstoupil před Arkonidana klidně a uvolněně jako vyškolený, zkušený politik. Nevyvedlo ho z míry ani Rossomovo nafoukané jednání. Přesto se cítil v nevýhodě, protože na rozdíl od Ferronů byli Arkonidané schopni vyvinout pětirozměrné myšlenkové modely. Právě proto byli Ferroné mnohými kosmickými národy považováni za druhořadé. A především je podceňovali Arkonidané, tím si byl poslanec jist.

„Je důležité a správné, že spolu hovoříme," prohlásil Rossom z Atalaye. „Konec konců galaktická politika dospěla k rozhodujícímu obratu."

„Plně sdílím tvůj názor," odpověděl Kendix, v duchu si ale dovedl dobře představit, že se Arkonidanovi honí hlavou docela jiné cíle než ty, o něž usilují Ferronové, kteří stáli věrně při Lize svobodných Pozemšťanů.

Rossom na poslanca zapřísahavě pohlédl a pokračoval: „V minulých týdnech a měsících jsme provedli rozsáhlá šetření a analyzovali politické postoje Ligy. Došli jsme k překvapujícímu závěru, že slabší členové nedostanou v rámci společenství podporu, jaká jim přináleží a jakou potřebují, aby přežili.“

„Chceš tím naznačit, že Liga má v úmyslu nás obětovat?“

„Přesně o to jí jde!“ Arkonidan vstal a začal přecházet sem a tam. Tvářil se, jako kdyby byl bůhvíjak znepokojen, ale Kendix mu na to neskočil. Rossom z Atalaye nebyl dobrý herec, a navíc mu tahle role ani trochu neseděla.

„Jsme si jisti, že národy jako Ferronové mohou najít ochranu pouze u Křišťálového impéria,“ řekl Arkonidan.

A kočka byla z pytle venku. Kendix s něčím podobným počítal. Bylo mu jasné, že Arkonidané chtějí rozštěpit Ligu a posílit tak vlastní postavení.

„Zajímavá myšlenka,“ řekl a vstal. „Budu o tom uvažovat během konference...“

„... která zkrachuje!“ doplnil ho Rossom.

„... a dojdu k nějakému závěru,“ nedal se zmást poslanec. „Můj národ má jen jeden cíl - přežít. A proto potřebuje ochranu nějaké velmoci.“

Arkonidan se samolibě usmál, třebaže Kendix nemluvil výslovně o Křišťálovém impériu. „Dobrá,“ řekl

blahovolně. „Galaktikum je mrtvola, na které už hodují supi. Kdo se chce zachránit, měl by se včas odtrhnout.“ Kendix se rozloučil a tvářil se, jako by ho Rossom přesvědčil. Byl to opatrný muž a nechtěl si nikoho popudit proti sobě. Kromě toho sledoval vlastní cíle, kterých se dalo dosáhnout snadněji, když bude zadobře s arkonidským vyslancem

•••

Voge z Tissaque pohlédl na svou pravicí a pomalují otáčel sem a tam. Navenek se vůbec nezměnila. „Spokojen?“ zeptal se ho lékař, kterého to ráno 26. prosince vyhledal v chirurgické ambulanci.

„To ještě nevím,“ odpověděl mladý Arkonidan.

Lékař dokázal nemožné. Lokálně umrtvil ruku, nařízl kůži a opatřil prstní kůstky a hřbet ruky tenounkou vrstvou biologické hmoty. Operace trvala téměř čtyři hodiny a Voge měl občas pocit, jako by mu ruka ani nepatřila. Nakonec lékař znovu pospojoval svaly, šlachy a nervy, a zalepil řezy. Syntronicky řízené přístroje odvedly skvělou práci a na ruce nebyla vidět nejmenším jizvička.

„Nic necítím,“ prohlásil mladý Arkonidan. „Teprve až odezní umrtvení, budu schopen posoudit, jaké to je.“ „To bude tak za půl hodiny,“ řekl lékař.

„Kdy mohu ruku použít?“

„Už je připravená k použití!“

Voge z Tissaque poděkoval lékaři, vlídně se s ním rozloučil a opustil chirurgický sál. Zamířil do přidělené kajuty, cestou se však ještě stavil v medicínském centru a z galerie pozoroval chvíli sestru, spící na lůžku.

Pohled ho tak dojal, že by ze všeho nejraději sevřel Alyšju v náruči a políbil ji na tvář. Bylo na ní vidět, že se její stav vůči hledě zlepšuje. Stále ještě byla vyčerpaná, ale rty nabyly zdravé barvy, víčka splaskla a také nehty už měla růžové. Z mladíka jako by spadlo těžké břemeno. Alyšja byla zachráněná a nyní bylo na něm, aby dodržel smlouvu.

Když krácel ke svému příbytku, zmocnil se ho podivný pocit. Náhle ho tížilo na prsou a tlak se zvětšoval současně s tím, jak se blížil ke kajutě. Již dříve se dokázal vcítit do nálady druhých, ale neuměl tuto schopnost ovládat. Tu a tam se mu dokonce podařilo vnutit svou náladu ostatním, ale k tomu docházelo jen ve vzácných případech.

Nyní pociťoval napětí, zvědavost a dychtivost. Očekával, že v kajutě najde někoho, kdo podlehne jeho momentálnímu citovému stavu. Zastavil se a v hrdle měl náhle vyschlo. Tatam byla povznesená nálada, která se ho zmocnila při pohledu na uzdravující se sestru. Tušení zesilovalo. Někdo je určitě v jeho příbytku. Protože se nacházel v arkonidské části Humanidromu, bylo mu jasné, že ho tam čeká Arkonidan.

Proč by se však měl někdo z krajanů potají vplížit do mého bytu a prohledávat ho? blesklo Vogovi hlavou. Hraje snad Rossom z Atalaye nečistou hru? Chce mě zneužít?

Mladík pomalu vykročil dál. Mám snad co dělat s protivníkem, který mi chce zabránit v atentátu a pracuje proti Rossomovi? uvažoval horečně. Vešel ohodlaně dovnitř a o ohromeně se zarazil, když před sebou spatřil dvoumetrového Pozemšťana se světlými vlasy po ramena a tmavými očima. Voge však viděl pouze část jeho těla.

Místnost byla zvláště pokřivená. Jedna její půlka vypadala normálně, ale na druhé jako kdyby do ní pronikaly cizorodé prvky. Mladý Arkonidan měl pocit, jako kdyby nahlížel do jiných rozměrů.

Pozemšťan byl protkán prapodivně pokroucenými liniemi. Pravá paže, rameno a hlava se jevily normálně, zatímco levá paže, hrud' a jedna noha byly rozčleněny na tucty úlomků. Zbytek těla nebyl vidět vůbec.

Kdesi v dáli za ním seděl nějaký muž uprostřed hromady přístrojů a stále mačkal nějaká tlačítka. Byl holohlavý a měl hustý černý plnovous. Zjevil se však pouze na několik vteřin, potom jako by se opět rozplynul a místo něj se objevily hvězdy.

Voge prokázal opět bleskurychlou reakci a analytickou schopnost. Stačilo mu málo, aby nejen vyhodnotil situaci, ale také z ní vyvodil patřičné závěry. Pochopil, že Pozemšťan využil mnohorozměrné možnosti Huma-

nidromu ve svůj prospěch a špiclovat ho. Jeho protějšek ohrožoval pečlivě vypracovaný plán atentátu! Našel náčrtky, které si Voge z Tissaque vyhotovil, když se připravoval k akci. Z nich jasně vyplývalo, kdo se má stát obětí vražedného útoku.

Nesmím mu dovolit, aby se s tím vrátil ke svým chleboďárcům! blesklo mladíkovi hlavou. K rozhodnutí došlo během několika málo vteřin. Pozemšťan se pokusil uniknout bizarní cestou mezi jednotlivými rozměry a mladý Arkonidan zaútočil. Chopil se jedinečné šance vyzkoušet si novou zbraň.

Vrhl se protivníka, a když uviděl část jeho hrudníku, napřímil prsty a vystřelil pravačkou dopředu. Biologická hmota zesilovala kosti jeho ruky tak, až byla tvrdá jako ocel a působila jako dýka. Prsty hladce projely Pozemšťanovou hrudí a Arkonidan necítil nejmenší odpor. Zabil špeha jednou ranou! Jeho protějšek zmizel kdesi mezi bizarně pokroucenými čarami.

Náhle se opět v pozadí zjevil holohlavý vousáč. Oči měl rozšířené hrůzou a horečně mačkal tlačítka, dokud se nerozplynul a místnost nevypadala zase jako dříve. Pouze několik rudých kapek na podlaze svědčilo o předchozím zápasu.

Tosszum seskočil z ramene na stůl a mával předními tlapkami, jako by signalizoval konec boje.

•••

První shromáždění delegátů se konalo odpoledne 27. prosince 1288 ve velké zasedací síni Humanidromu. Jedním z prvních řečníků byl Gatasan Tayloz Úpkek. Označil se za zástupce nejmocnější a nejvlivnější skupiny bluesanských národů a již v úvodu svého projevu zdůraznil, zeje vybaven všemi pravomocemi Fóra Raglund.

Agresivně a vehementně se rovněž dožadoval, aby Pozemšťané v případě nouze hájili Bluesany všemi silami. Hned nato však dal jasně najevo, že Gatasané a jejich „bratrské národy“ v žádném případě nejsou ochotni přispěchat Pozemšťanům na pomoc v bitvě s invazory.

Jeho řeč vyvolala prudké reakce. Zástupci slabších národů obviňovali Gatasany z toho, že je chtějí obětovat, aby si zachránili vlastní kůži. A nemálo delegátů kvůli tomu zaútočilo rovněž na Pozemšťany. Vyčítali jim, že sice neustále propagují myšlenku galaktické solidarity a její výhody, když ale jde do tuhého, zapomínají na své sliby a hledí jen na svůj prospěch. Útoky byly čím dál osobnější a docházelo k bouřlivým slovním přestřelkám.

Delegát okrajového světa Gašotromonu předhazoval Lize svobodných Pozemšťanů, že vlastně žádní cizí invazoři neexistují, že to všechno Liga jen zinscenovala, aby si vynutila jednotu členských národů. Prohlásil, že za několik dní předloží pro své tvrzení nezvratné důkazy.

Sklidil jen bouři bouři nevole od zástupců Ligy, zato ho nečekaně podpořila arkonidská delegace, jakož i několik dalších národů, které sledovaly čistě nacionalistické cíle a využívaly kdejaké příležitosti, aby zaútočily proti LSP.

Všechny námitky proti Lize byly vykonstruované. Nebezpečí hrozící z Prázdnoty bylo reálné a nabývalo zkázonosných rozměrů. Delegáti to však nechtěli uznat. Všichni se pokoušeli zviditelnit nebo vytřískat z bouřlivé diskuse výhody pro vlastní národy. O sjednocení už nemohla být řeč. Národy Mléčné dráhy spěly ke konfrontaci a na povrch vyvěraly skryté konflikty. Na hrozbu vycházející z bodlinatých lodí nikdo nemyslel, jednotliví řečníci se zaměřovali pouze na vlastní problémy.

Zástupci LSP pozorovali vývoj situace s rostoucím znepokojením. Snažili se uhladit veškeré spory, ale dařilo se jim to pouze výjimečně. Večer 27. prosince 1288 připomínalo Shromáždění na Humanidromu sud stfelného prachu, kterému stačí jediná jiskřička, aby vybuchl.

Paola Dašmaganová se snažila věcně a klidně vyvrátit každou námitku a přehlížela veškeré útoky, zaměřené na její osobu. Všechno však bylo marné. Sotva se jí podařilo poněkud uklidnit rozbouřenou atmosféru, vytasil se další řečník s novými předhůzkami, pomluvami LSP a Pozemšťanů zvláště, a nevynechal jedinou příležitost, aby mezi delegáty, zasel

pochyby a nedůvěru. Situace byla čím dál vyhrocenější, a První Pozemšťanka se nakonec rozhodla, že její delegace opustí zasedací síň. Některých účastníků se tento krok dotkl, jiní se nad sebou zamysleli. Ale na věci to nezměnilo zhola nic.

S konečnou platností se ukázalo, jak hluboké rozpory existují mezi jednotlivými galaktickými národy, a zdálo se, že za těchto podmínek není možné uskutečnit společnou akci.

„Mám dojem, že si vetřelci vybrali nejvhodnější okamžik k obsazení Mléčné dráhy," prohlásila dotčeně První Pozemšťanka. „Myslela jsem si, že vnější nebezpečí přinutí všechny národy aby se semkly, ale opak je pravdou. Budeme rádi, když nevyukne otevřený boj mezi jednotlivými stranami už tady na konferenci."

„Většina národů bude zřejmě nečinně přihlížet, jak invazoři pohlucují jiné," řekl Cistolo Khan. „A budou doufat, že je vetřelci ušetří."

Vtom vešla dovnitř Gia de Moleonová. Už nevypadala tak zdrceně jako před několika hodinami, když ji informovali, že byl záhadným způsobem usmrčen jeden z jejích nejschopnějších agentů, kterého našli s příšernými ranami v hrudníku. Také u něj našli materiály, v nichž se potvrdovalo, že se chystá atentát na vysoce postavenou osobnost.

„Co se děje, Gio?" zeptal se ředitelky Služby Pozemské ligy komisař LSP. „Tváříš se, jako bys přinášela radostnou novinu."

„Máš dobrý postřeh, Cistolo," odpověděla.

„Tak ven s tím!" vyzvala ji První Pozemšťanka. „Trochu vzpruhy potřebuji jako sůl."

Mart'anka se sesula do křesla a s chutí natahovala své dva společníky na skřípec. Nakonec to nevydržela a vybuchla: „Právě dorazil na palubě křižníku třídy VESTA Atlan! Prohlašuje, že sem přiletěl jako zástupce projektu Camelot."

To bylo opravdu překvapení, protože s Atlanem nikdo nepočítal. Stejně jako ostatní nositelé aktivátorů také Atlan se v posledních desetiletích stáhl z politické scény.

„Doufejme, že dokáže to, co se nepovedlo nám," povzdechl si Cistolo Khan.

„Rozhodně má velký vliv na hodně delegátů," řekla Paola Dašmagánová. „Mohl by uspět."

„Mohl..., ale ta věc má háček," zapochybovala náhle Gia.

„Tak mluv!" vyzval ji komisař LSP netrpělivě. „Dneska nemám náladu na hádanky!"

Gia de Moleonová byla jeho nejdůležitějším spojencem a normálně s ní vycházel velmi dobře. Tu a tam ho ale dost dráždila svým tajnůstkářstvím.

„Atlan s sebou přivezl Hermona z Arigů, a ten příliš nevoní Rossomu z Atalaye ani jeho delegaci."

„Asi máš pravdu," povzdechl si Khan. „Hermon z Arigů je pro Ros-

soma nejspíš něco jako rudý hadr pro býka."

„Přesně tak," přisvědčila Paola Dašmagánová. „Pro něj a pro Křišťálové impérium je Hermon terorista a politický zločinec. Rossom dozajista považuje za urážku, že se ho Atlan ujal a chrání ho před zatčením. Můžeme jen doufat, že Hermon se nestane onou jiskrou, která vyhodí sud střelného prachu, zvaný Humanidrom, do povětří"

•*•

„Požaduji vydání Hermona z Arigů!" zvolal Rossom z Atalaye, sotva se pozdravil s Atlanem. Nesmrtelný přijal Arkonidana ve velkém sále na palubě křižníku. Hermon z Arigů stál o několik kroků dál před stěnou plnou monitorů. Usmíval se a zdálo se, že mu ani v nejmenším nevadí, zeje pro Rossoma vzduch.

Hermonovi bylo teprve 27 standardních let a světlé vlasy měl učesané podobně jako Atlan. Měl také stejně narudlé oči, ale byl o něco menší než nositel aktivátoru. Měřil jen 1,81 metru.

Rossom, který tohoto Arkenidana nikdy neviděl, se nenechal zmást prvním pohledem. Věděl, že Hermon strávil pět měsíců na trestanecké planetě. Znal poměry na Trankunu a bylo mu jasné, že tak dlouho tam mohl přežít pouze silný jedinec.

Hermon pocházel z mocné dynastie Arigů a byl vzdálený synovec Thety,

která kdysi bývala imperátorkou Arkonu. Byl to vzdělanec, ale nepracoval pro nacionalistický režim, nýbrž stal se z něj odbojář. Proto také byl zatčen a odsouzen. Posléze ho osvobodil jeho vzor Atlan.

„Proč se rozčiluješ?“ zeptal se Rossoma Atlan. „Copak nemáme jiné, důležitější problémy?“

„Ty s tím nijak nesouvisejí,“ namítl důrazně Rossom z Atalaye. „Tady jde o pravomocně odsouzeného trestance, který si pobíhá nerušené na svobodě!“

Vzápětí vrhl na Hermona zlý pohled.

„Ne, tady jde o hrozbu celé Galaxii, které dokážeme čelit pouze tehdy, když budeme držet pospolu a postupovat jednotně,“ opravil ho Atlan. „Jen o tom by měl být náš rozhovor.“

„Nepotřebujeme ostatní,“ prohlásil rozhodně Rossom. „Ještě nikdy v dosavadních dějinách Mléčné dráhy neexistoval tak významný, vznešený národ, jako jsou Arkonidané. Bylo by ostudné, kdybychom se museli spolehnout na pomoc ostatních, abychom se ubránili nepříteli.“

„Jsou ještě další významné národy,“ odsekl Nesmrtelný chladně. „A Arkonidané prožívali časy, kdy by podobné velkohubé prohlášení vyvolalo všeobecné pobavení u ostatních galaktických národů.“

„Národ je jako živoucí, dýchající bytost!“ vykřikl Rossom z Atalaye vášnivě. „Vdechuje a vydechuje, jednotí je ve vrcholné formě, jindy zase

odpočívá, aby nabral síly k dalšímu rozmachu. Proto nelze žádný národ posuzovat podle období slabosti, nýbrž je třeba vidět celý jeho vývoj.“

„Správně,“ přisvědčil Atlan blahovolně.

„A když pohlédneme na vývoj Arkonidanů vcelku, pak musíme chtít nechtít přiznat, že se jim nevyrovná žádný jiný galaktický národ. Právě nyní zažíváme vzmach, který nás dovede k vrcholným výšinám. Už za několik let budeme první mocností v Galaxii.“

„S tebou v čele jako s princem Kříšťálového impéria,“ ucedil posměšně Atlan.

„Já osobně jsem absolutně bezvýznamný,“ namítl Rossom. „Sloužím svému lidu, a nezáleží na mně, jaká mě čeká budoucnost.“

Atlan se zvedl z křesla a dal návštěvníkovi najevo, že schůzka je u konce. Rossom z Atalaye rovněž pomalu vstal a zjevně váhal. Rozezleně svraštil obočí, protože se mu nelíbil způsob, jakým s ním Nesmrtelný zacházel. „Co bude s ním?“ zvolal a ukázal na Hermona z Arigů.

„Zůstane na palubě mé lodi,“ odpověděl Atlan neotřesitelně klidně. Rossom se třásl vzteky, tak ho pokorilo Allanovo odmítnutí. Bylo na něm vidět, že by ze všeho nejraději unesl mladíka násilím.

„Varuji tě, Atlane,“ prohlásil výhružně. „Když se staviš na stranu nepřátel Kříšťálového impéria, vydáváš se na nebezpečnou stezku a budeš

toho dříve nebo později litovat. Měl by sis tedy důkladně rozvážit své rozhodnutí."

„Asi tomu nebudeš věřit," posmíval se mu nositel buněčného aktivátoru, „ale přesně to už jsem udělal!" Poté Nesmrtelný odvedl návštěvníka ke dveřím a dodal: „Podám plénu vysvětlení, v němž jasně vymezím svůj postoj. Měl by sis je poslechnout velmi pečlivě."

••

28. prosince 1288 byla velká zasedací síň na Humanidromu zaplněná do posledního místa. Ohlášené Atlano-vo vystoupení přilákalo i delegáty, kteří ještě před chvílí oznamovali, že odcestují pro nepřekonatelné rozpory, k nimž na konferenci došlo. Všem bylo jasné, že nositelé buněčných aktivátorů se již celá desetiletí neúčastní politického dění. A když se nyní velký Arkonidan rozhodl vmísit do diskuse, znamenalo to, že Nesmrtelní přikládají problému mimořádnou váhu.

Atlan se objevil v sále na minutu přesně a byl střezem hloučkem specialistů. Navíc ho doprovázela skupina robotů nejružnějšího určení, kteří se starali o jeho bezpečnost. Byl snad on terčem chystaného atentátu?

Jen několik kroků od něj zaujala místo zástupkyně LSP Paola Dašmaganová. Také ona byla obklopena tělesnými strážci a roboty. Gia de Mo-
leonová se obávala, že útok se může zaměřit i na První Pozemšťanku. Už

proto, že v plénu to doslova vřelo ne-
vraživostí.

Zdálo se, že její obavy jsou opodstatněné. Sotva se Paola Dašmaganová posadila, vyskočili delegáti z Kunderdrawnu, jedné bezvýznamné surovinové planety, která se spojila se sedmi z dalších humanoidních světů do menší aliance. Hlasitě se dožadovali, aby První Pozemšťanka byla vyloučena z jednání, a současně obvinili Pozemšťany, že mají na svědomí hospodářský úpadek na jejich planetách. Hovořili o tom, jak Liga drancuje jejich světy, i o nepřekonatelných vnitropolitických potížích.

Zatímco prezidentka neustále žádala přítomné o klid a prosila je, aby ctili důstojnost sněmovny, vykřikl jeden u kunderdrawnských delegátů: „Té zatracené čarodějnicí by se měl podříznout krk!" Několik vyslanců z jiných nedůležitých planet se freneticky roztleskalo, zatímco ostatní hlasitě odsuzovali delegátův výkřik. Situace se opět vyostřila, ale to už přistoupil k řečnickému pultu Atlan.

Ještě než pronesl první slovo, svým zjevem utišil rozruch v síni. Zdržel se jakékoli kritiky, přestože by byla namístě. Každý věděl, kdo je slavný Arkonidan, a respektoval ho jako osobnost, jejíž názor má mimořádný význam.

••

Kendix si vyzkoušel zbraň. Vytáhl ji
9 podpažního pouzdra a ujistil se, že

je nabitá. „Situace je složitá," řekl si tiše a pohlédl do zrcadla, aby zkontroloval svůj zevnějšek. „Nálada v plénu je podrážděná a ti, kteří mají na starosti bezpečnost, jsou vystaveni obrovskému tlaku. Zareagují okamžitě, jakmile zaútočíš." To byla jedna strana mince. Na druhé straně si ale mohl být jist, že svou akcí dosáhne rozhodujícího úspěchu a vyvolá žádoucí pozornost.

„A co potom?" zeptal se sám sebe. Ferron se znovu zahleděl na hodnou chvíli do zrcadla, než odpověděl: „Potom tě budou buď oslavovat a dostaneme se k technologii, kterou potřebujeme pro své projekty, nebo tě pošlou do pekel!"

•••

„Nebudeme to mít lehké!" Voge z Tis-saque pohládl toszuma po hlavičce. Zvířátko mu sklouzlo z ramene po paži dolů až na ruku a vzápětí mu ji olízlo.

„Je neuvěřitelné, jak se Alyšja zotavila," pokračoval mladík. Stál na galerii a hleděl do šálku, kde se léčila jeho sestra. Ležela na lůžku a byla připojená na kapačku, z níž jí byl do těla přiváděn lék. Obličej měla zrudovělý a vyhlazený. Ústa měla pootevřená a jako by se usmívala. Připadala mladému Arkonidanovi jako růže, která se postupně rozvíjí do krásy.

Toszsum zavřeštěl, pohlédl na svého pána a naklonil hlavu ke straně. Jemné vrásky kolem očí působily dfe-

jmem, že se malý tvor směje. „Máš pravdu," řekl Voge. „Bylo by báječné, kdybych s ní mohl mluvit, ale zřejmě k tomu už nebudu mít příležitost. Dneska se to stane. Druhá šance provést atentát se mi nenaskytne, proto musím udeřit ještě dnes. Alyšja se ale probudí až za několik dní, a to už bude po všem."

Mladík vrhl poslední pohled na sestru a prošel spěšně dlouhou chodbou až k hranici arkonidského sektoru. Když se k ní blížil, vnořil se zničehožnic do bizarního, ireálného světa, v němž jako by neexistovaly přímky, stále perspektivy ani barvy.

Zmateně se zastavil, když spatřil obličej holohlavého vousáče, vyku-kujícího zpoza rohu. Temné oči si ho zlostně měřily a Voge mimoděk o krok ucouvl. V těžce chvíli se ocitl opět v té části chodby, v níž platily obvyklé rozměry.

Zvědavě postoupil znovu o krok vpřed a přešel do světa, který zřejmě patřil k onomu sektoru Humanidromu, který byl před dávnými dobami přenechán Nakkům. Znovu se před ním objevil vousáč, tentokrát ale mnohem blíž. Napřáhl k mladíkovi ruku, jako by ho chtěl přetáhnout do bizarních dimenzí.

Voge si uvědomil, že tenhle holohlavec byl možná svědkem toho, jak zabil Pozemšťana. Rychle se vrátil z cizího světa zpátky do známé reality. Zamyšleně se zastavil, neboť nevěděl, co ho vlastně čeká.

Rossom z Atalaye byl připraven

umožnit mu přístup do velké zasedací síně a dostat se k osobnosti, která měla zemřít.

Mladík se nejistě rozhlédl. Změnil se sektor před ním náhodně, jen proto, že někdo na Humanidromu experimentoval? uvažoval. Nebo šlo, o cílenou akci Služby Pozemské ligy, vedené Giou de Moleonovou? Našla způsob jak využít zvláštních možností Humanidromu ke svým účelům? Voge zatajil dech.

Ne! Musel myslet na předchozí schůzku s Rossomem z Atalaye. Vedoucí arkonidské delegace na ní mluvil o tom, že se postará, aby atentátník mohl po svém činu utéct.

To je ono! Rossom z Atataye má pravdu. Neexistuje větší národ než Arkonidané, neboť to byli oni, kdo využili zvláštností Humanidromu ve svůj prospěch. Nebýt jich, rozplynuly by se všechny ostatní národy v nicotě.

„Já to věděl," řekl Voge tosszumovi. „My Arkonidané jsme nejsilnější v celé Galaxii. Jsme vyvolení lid a ostatní nám nesahají ani po kotníky!“

•••

Když Atlan pozvedl hlas, aby promluvil ke shromáždění, všichni mu napjatě naslouchali. V sále nastalo takové ticho, že by mu bylo rozumět do nejzazšího kouta i bez mikrofónů a reproduktorů. Proslulý Arkonidan apeloval na zástupce národů Mléčné dráhy, aby se rozpomněli na základní

galaktickou ideu - na myšlenku svornosti.

„GILGAMEŠI se podařilo sestřelit a následně prozkoumat jednu z ježatek," sdělil přítomným. „Mohli jsme poprvé nahlédnout do nitra této lodi. Zjistili jsme, že cizinci mají zájem především o inteligentní tvory a že je velmi podrobně zkoumají.“

Atlan se na chvilku odmlčel, aby se posluchači mohli zamyslet nad jeho slovy, a pak pokračoval: „A tváří v tvář nejednotnosti, jež u nás panuje, mají cizinci dobré vyhlídky na uskutečnění svých záměrů. A ty jim můžeme překazit pouze tehdy, když budeme svorní.“

Poté Nesmrtelný vykreslil pochmurný obraz Mléčné dráhy utlačované cizími invazory. Uvedl, že tato katastrofální situace může nastat, jestliže obyvatelé Mléčné dráhy budou postupovat proti sobě, místo aby se vzájemně podporovali, a poukázal na dějiny a na dřívější vpády vetřelců.

Srních vyvolala jeho závěrečná, takřka cynická poznámka: „Třeba se ale cizinců nemusejí bát ti, kteří se nyní starají o rozštěpení. Neznámým bytostem jde o inteligentní tvory, což rozhodně není případ nás všech, jak je vidět.“

Atlan si všiml mladého Arkonidana, který se snažil prodrat dopředu, avšak ochranka mu v tom bránila. Na rameni mu sedělo chlupaté zvířátko.

¹ Plamenná slova Nesmrtelného na přítomné úžasně zapůsobila a vyvolala bouři potlesku. Cistolo Khan, kte-

rý seděl v první řadě vedle Paoly Dašmaganové, vstal a přešel k němu, aby mu osobně poblahopřál. „Rád bych se s tebou o něčem poradil," řekl Pozemšťan nositeli buněčného aktivátoru. „Měl bys pro mě chvíli?"

Arkonidan se pousmál a odpověděl: „Pro tebe vždycky. Pro mě za mě si můžeme pohovořit hned teď. Vedle je salonek, kde nás nikdo nebude rušit."

Když pak vyprovázel komisaře LSP ze síně, připojila se k nim Paola Dašmaganová. Náhle měla neodbytný pocit, že se k ní někdo blíží zezadu, a otočila se. Asi deset metrů od ní stál mladý Arkonidan mezi dvěma atleticky stavěnými příslušníky Služby Pozemské ligy. Na rameni měl chundelaté zvířátko a marně se snažil prosmyknout mezi strážci. Náhle na ni pohlédl a První Pozemšťanka musela uznat, že ještě nikdy nemusela čelit tak nenávisnému pohledu.

Protože ochranka mladíka zadržela, přestala se o něj zajímat a vydala se za Atlanem a Cistolem Khanem do konferenčního salonku.

Po několika nezávazných frázích a komplimentech na Allanovu adresu přešla Paola Dašmaganová k věci. „Ráda bych věděla, zda Camelot nějak přispěje k vyřešení problému," prohlásila.

„Samozřejmě," přisvědčil velký Arkonidan. „Všichni nositelé aktivátorů jsou připraveni dát k dispozici veškeré své síly, aby odvrátili hrozící nebezpečí."

„To zní dobře," zamručel pochval-

ně Cistolo Khan. Vzápětí si ale poštěžoval, zeje to pouhý slib, nic víc. „Rád bych, aby nám nositelé aktivátorů poskytli nějaké záruky, že do toho půjdou s námi, a také bych chtěl vědět víc o Camelotu. Je třeba, aby informace o tomto projektu konečně pronikly na veřejnost."

„Určitě se tak stane někdy v budoucnu," připustil Atlan.

„Je nutné, abyste udali polohu tohoto opěrného bodu," požadoval komisař LSP. „A byl bych rád, kdyby bylo vydáno oficiální komuniké o cílech a záměrech Camelotu. Tajnůstkaření musí jít konečně stranou."

Atlan se tiše usmál.

„V těchto časech je třeba odhodit veškerou zdrženlivost a zbavit Camelot nádechu jakékoli ilegálnosti," pokračoval důrazně Cistolo Khan a zkoumavě se zahleděl na slavného Arkonidana. „Poskytněš nám potřebné informace o projektu?"

„Ale jistě!"

„A kdy?"

„To teď ještě nemůžu říct."

„Tlačí nás čas, Allane! Humandrom připomíná sud střelného prachu, který může vybuchnout každým okamžikem. Měl jsi skvělý projev, který na delegáty dozajista udělal obrovský dojem. Abychom ale vývoji situace dali potřebný směr, musíme přijít s dalšími podněty."

„Opravdu to tak spěchá?"

„Víc než si myslíš! Získali jsme jednoznačné signály o tom, že se chystá atentát. Bohužel stále ještě nevíme,

kdo se má stát obětí. Samozřejmě uděláme všechno pro to, abychom mu zabránili. Pokud k němu přesto dojde, bude to mít zhoubné následky na proces sjednocení. Tvá řeč, celá tvá angažovanost by vyšla naplano. Určité síly by pak mohly prosazovat své nacionalistické plány ještě mnohem důrazněji než nyní."

"Kdo přesné chystá atentát?" zeptal se Atlan komisaře.

"To nevíme. Gia de Moleonová pracuje intenzivně na objasnění celého případu. Zatím máme jen mlhavou stopu. Ta ovšem naznačuje, že útok" by měl přijít ze strany tvého národa."

"Od Arkonidanů?" vyhrkl nositel buněčného aktivátoru, ale ve tváři se mu nepohnul jediný sval. „Začnu ihned pátrat v daném směru. Bylo by dobré, kdyby mi Gia de Moleonová poskytla všechny informace, které má."

••

Gia de Moleonová vstoupila do místnosti, jejíž čtyři stěny byly obloženy až ke stropu nejrozličnějšími syntetickými zařízeními. Před tuctem obrazovek seděl štíhlý holohlavý muž. Černý plnovous mu sahal až na hrud'. „Jak jsi daleko, Gerde?" zeptala se ho ředitelka Služby Pozemské ligy a sedla si vedle něj na stoličku.

"Pomalu to začínám celé rozmotávat," odpověděl vousáč a vytáhl pohárek s kávou z automatu, který měl tak blízko u sebe, aby nemusel

vstávat, když se chtěl obsloužit.

Gerd Gredredsen byl svérázný ale geniální čmuchal, kterému se podařilo rozlousknout nejedno tajemství Humanidromu a vyslat roboty do sektorů, které byly doposud nepřístupné. Tyto stroje mu přinesly záplavu informací a právě je vyhodnocoval.

"Vědí už lékaři, co zabilo Obahennu?" zeptal se Gii.

Ředitelka pokrčila rameny a prohlásila lítostivě: „Ještě nejsou tak daleko, jak by se mi líbilo. Zjistili ale, že to byla tupá biologická zbraň. Genové analýzy prokázaly arkonidský původ, nicméně lékaři si nedovedou vysvětlit, jak mohl našeho muže zabít právě Arkonidan. Prozatím se domnívají, že Obahennu zlikvidovalo cizí stvoření, které k nám proniklo z neznámé části Humanidromu."

"Při svých průzkumech jsem nikdy nenarazil na cizí formu života," namítl Gredredsen. „Nemyslím si, že by na Humanidromu existovalo něco podobného." Vzápětí si stručně promluvil se syntronem a pak se rozsvítilo několik monitorů.

"Tohle jsem zaznamenal z celého incidentu," řekl, „Doufám, že budu schopen pomocí těchto obrázků identifikovat vraha."

Přehrával *záznam*. Některé obrázky byly absolutně jasné. Byly na nich výjevy z nejrůznějších místností, které nepřipadaly ředitelce Služby Pozemské ligy nijak neobvyklé. Jiné snímky ale byly zkreslné a byly na nich vidět bizarní nebo abstraktní

vzory, z nichž Gia de Moleonová nevydedukovala vůbec nic. Náhle Gredredsen zastavil záznam a klouzal konečkem ukazováku pomalu po jedné z obrazovek.

„Co to má být?“ zeptala se ho Gia de Moleonová. „Vůbec nic nerozeznávám.“

„To je okamžik, kdy došlo k vraždě,“ prohlásil Gerd. „Tady stojí Obahenna a na tomhle místě se k němu sklání jeho vrah.“

Ředitelka zakroutila nechápavě hlavou. „Je mi líto,“ povzdechla si. „Ty možná něco vidíš, protože to chceš vidět. Pro mě je to ale abstraktní změt nesmyslných vzorců a barev.“

Gredredsen se k ní obrátil a uchechtl se. Přitom si přešel pravačkou po holé lebce. „Je to tam. Syntron pracuje na obrázcích, které vznikly mnohdimenzionálními zkresleními a posuny a jimi ovlivněným přenosem dat. Až syntron zjistí, jak přesně vypočítat posuny, může zrekonstruovat obraz tak, abychom si ho mohli prohlédnout a posoudit.“

Poté začal Gie vysvětlovat, proč došlo ke zkreslení obrazu a proč pohled do vyšších rozměrů vyvolává takový zmatek, ale ředitelka brzy mávla rukou na znamení, aby ji ušetřil podrobností. Zajímá ji jen výsledek.

„A pak budeme mít portrét vraha?“

„Na sto procent!“

„Na základě záznamů, které po sobě zanechal Obahenna, se domníváme, že vrah je totožný s mužem, který se chystá provést atentát. Tlačí nás čas,

Gerde. Musíme ho najít co nejrychleji, abychom zabránili další vraždě.“

„Moje syntronika pracuje rychle,“ prohlásil nevzrušeně Gredredsen.

„Ale podívám se, jestli bych ji nemohl ještě trochu popohnat.“

••

Padlo konečné rozhodnutí. Kendix byl odhodlán uskutečnit svůj plán a udeřit. Když ferronský poslanec vešel do konferenčního salonku, v němž se do té doby vždycky radili předtím, než se vydali do zasedací síně, asistent Darrassag na něm okamžitě poznal, že má v úmyslu provést něco mimořádného.

„Co se děje?“ zeptal se Kendixe. „Stalo se něco, o čem nevím?“

Politik se neposadil jako obvykle na kraj stolu, aby shlíl několik soust, nýbrž přešel místnost ke dveřím vedoucím do velké zasedací síně. „Nemusíš mít starosti, všechno proběhne podle plánu,“ řekl.

Darrassag naklonil hlavu ke straně a pochybovačně se zahleděl na nadřízeného. Nepřeslechl jsem se? blesklo mu hlavou. „Nerozumím ti jediné slovo,“ zamručel. „O čem to vůbec mluvíš? Co má proběhnout podle plánu? Co chceš udělat? Proč mi o tom nic neřekneš? Jsem přece tvůj poradce! Nebo už jsi snad zapomněl?“ Kendix mu připadal zvláštně pomatený. Zanechaly na něm tak hluboké stopy události na Ferrolu?

„Rozhodl jsem se dnes k akci, kte-

rá ukončí naše nesnáze," prohlásil poslanec. „Zatím jsem měl pocit, že mluvím do zdi, když jsem se pokoušel Paole Dašmaganové objasnit, s jakými problémy se musíme potýkat. Nikdy mě pořádně neposlouchala. Ale to se ode dneška změní."

„Nebesa, co chceš udělat?" zvolal Darrassag a vrhl se ke Kendixovi. Vzápětí se ale *zaraženě* zastavil. Poslanec si totiž sáhl pod blůzu, vytáhl malou zbraň tělové barvy a namířil ji na něj. „Ani krok!" hlesl výhružně.

„Ne!" vyjekl asistent. „To nesmíš udělat. Když vystřelíš na Paolu Dašmaganovou, na místě tě oddělají. Nedo-sáhneš ničeho, tedy kromě své smrti!"

Poslanec se opovržlivě uchechtl a vyšel ze salonku. Zděšený Darrassag se hnal za ním, aby ho *zadržel*. Kendix však byl natolik rychlý a obratný, že se mu to nepodařilo. Prosmýkl se mezi delegáty postávajícími na chodbách, vedoucích k velké zasedací síni, kteří spolu živě debatovali. Protože se Darrassag obával nejhoršího, neopovážil se *požádat* někoho o pomoc. Řítil se za svým *nadřízeným*, *ten* se mu ale vzdaloval čím dál víc. Nakonec mu nezbylo než na něj zakřičet. „Nedělej to!" zavřeštěl a vyskočil do výšky, aby viděl, kde je poslanec. „Kendixi, to je šílenství! Nesmíš to udělat!"

•*•

Ve vzdálenosti 5 400 světelných let od Humanidromu a Lokworthu se blí-

žila k Mléčné dráze osmdesát metrů dlouhá kosmická loď ENDEAVOR." Letěla v sestavě s dalšími dvěma hlídkovými plavidly stejné třídy.

Ve velitelské centrále uspořádala Nicole Thaová cvičení.

„Proč nás nemůže nechat na pokoji," špačkoval potichu zaměřovač Osco Saň, čilý mužík s havraními vlasy. „Bud' rád, že něco dělá proti tomu,

abychom se nenudili," uchechtl se Salsa Saň, který vedle zakrslého bratra vypadal jako obr. Nejenže měřil přes dva metry, ale také mu přebývalo skoro stejně tolik kilogramů jako Nicole Thaové.

Velitelka je sjela káravým pohledem a ti dva okamžitě spustili nařízený test. Po několika minutách jim dala najevo, že je spokojená. Cvičná lokalizace nepřinesla nové poznatky, nicméně potvrdila některá data o okrajových světech. Provoz vesmírných lodí se v této oblasti prakticky rovnal nule. Stanice zaměřila pouze jedno plavidlo, které mířilo od jedné planety k jejímu měsíci. „Podle mě by se měly tyhle hlídkové lety klidně zrušit," zavrčel Osco San nevrle. „Proč sem nenasadí roboty? Ti alespoň nevědí, co je to nuda.."

•*•

„Zbavit Camelot nádechu ilegálnosti?" vyhrkl Atlan a zasmál se. „Udělal bych to velmi rád. ale momentál-

ně to nejde. Prozatím to musí zůstat tak, jak to je."

„Nemíníš nám tedy prozradit o Camelotu víc, než jsi zatím řekl?" zeptal se ho komisař LSP a zklamaně se zavrtěl v křesle.

„Prostě to nejde," trval na svém Arkonidan. „Camelot, tenhle ostrov rozumu, může fungovat účinně jen tehdy, když zůstane utajena jeho poloha."

„Ostrov rozumu?" zvolala poněkud rozhořčeně Paola Dašmaganová.

„Nazvěme to dejme tomu takhle," odsekl Atlan a úsměv mu zmrzl na rtech. Byl toho názoru, že toto označení není nijak přehnané, neboť to, co se dělo v Mléčné dráze, mělo v jeho očích jen máloco společného s rozumem. „Galaktikové musí věřit, že naše úmysly jsou počestné," pokračoval už trochu klidněji. „Nikdy jsme se nedopustili žádné křivárny. Nikdo nám nemůže vyčítat, že bychom se někdy zachovali hanebně."

„To je pravda," přisvědčila neochotně První Pozemšťanka. Nijak se však netajila svým zklamáním. Doufala, že konečně zjistí něco víc o projektu Camelot. Ale nositele buněčných aktivátorů ani nenapadlo, aby si dali přes rameno nahlížet do karet.

Cistolo Khan se hryzl do rtu a vzdal se jakýchkoli komentářů. Jistým způsobem vždy sympatizoval s Nesmrtelnými, a stejně tak se zachoval i nyní. Musel dát Atlanovi za pravdu.

Čím déle přemýšlel o odmítavém postoji Arkonidanů, tím mu bylo jas-

nější, že Atlan nemůže jedna!, jinak. Kdyby oznámil souřadnice Camelotu, zřejmě by přilákal spoustu těch, jejichž úmysly nebyly rozhodně nejčistší.

Rossom z Atalaye by byl určitě první, kdo by vyslal na Camelot sabotážní komando. Udeřil by bez táhání, kdyby věděl, kde se nachází, uznal v duchu Khan. *Pro Křišťálové impérium je Atlan nepřítelem číslo jedna.*

„No dobrá," ustoupila Paola Dašmaganová, zřejmě proto, že v duchu došla ke stejnému závěru jako komisař LSP. Bylo jí jasné, že Arkonidan nemůže udělat výjimku ani u ní. Rychle se vzpamatovala ze zklamání a dodala: „Nejspíš nemůžeš jinak."

„Přesně tak," potvrdil jí Atlan a zavedl hovor na Trokan. „Co víte o našich zmizelých přátelích? A co je s uprchlým Kummerogem? Máte nějaké informace?"

„Bohužel ne," odpověděl Cistolo Khan. „Řekli bychom ti bez váhání všechno, ale na Trokanu jsme nezjistili nic nového. Existují pouze mlhavé souvislosti. Kummerog a Bruno Drenderbaum jako by se vypařili ve vesmíru."

Slavný Arkonidan se smířil s tím, že se momentálně nemůže dozvědět nic nového o Perryym Rhodanovi, Reginaldu Bullovi ani Alaskovi Saedelaerovi. Zvedl se a prohlásil: „Myslím, že bychom se měli vrátit do zasedačky. Stále ještě věřím, že se jednotlivé národy sjednotí a budou proti nepříteli postupovat společně."

„Možná máš pravdu," připustil Cistolo Khan. „Tvůj projev mohl způsobit obrát k lepšímu. Vlastně jsem byl od počátku přesvědčen o tom, že se myšlenka svornosti dříve nebo později prosadí. Měli bychom to *zvládnout*, pokud se nestane něco nepředvídaného."

Komisařův optimismus nepřipadal ostatním zcela oprávněný, přesto oba Pozemšťané vstali a vyšli společně s Arkonidanem z konferenčního salonku. Když vešli do sálu mezi delegáty, zaslechla První Pozemšťanka zoufalý výkřik nějakého Ferrona.

•••

Poté, co Gia de Moleonová pracovala několik minut na plánech bezpečnostních složek, přišel za ní jeden z asistentů. „Gerd by s tebou rád mluvil," řekl jí. „Dost to spěchá."

Ředitelka Služby Pozemské ligy se okamžitě odebrala k vousatému čmuchalovi, který soustředěně pracoval u syntronu.

„Obrázek se zhušťuje!" zvolal. „Už jsem zachytil pár detailů. Podívej se na ně! Možná ti to bude k něčemu dobré!"

Vzrušeně si přejel oběma dlaněmi po holé lebce a pokračoval: „Tyhle vyšší dimenze mají zatraceně složité účinky. Náš mozek pro ně není zcela jednoduše uzpůsoben. Přesto jsem se tomu neřádkovi dostal na stopu."

„Jsi geniální!" vyhrkla Gia de Moleonová.

„Na komplimenty si moc nepotrpím," řekl kysele Gredredsen, popadl ji za ruku a odvedl ji rázně k jedné z obrazovek, aby jí ukázal několik barevných šmouh a pruhů. „Tohle je ono."

Gia de Moleonová odtáhla Gredovi ruku a zklamaně prohlásila: „Vůbec nic nevidím."

„Počkej, hned to bude," uklidnil ji vousáč, obrátil se na syntron a zadal mu řadu povelů, natolik prošpikovaných počítačovým slangem, že mu ředitelka nerozuměla skoro jediné slovo.

Barevné šmouhy a pruhy se náhle daly do pohybu a vznikaly známé tvary. Gia de Moleonová se předtím obávala, že ji vědec zavolal předčasně, nyní ale vycítila, že se blíží milovými kroky k odhalení pravdy. Fascinovaně sledovala změny probíhající na monitoru a snažila se rozlišit, co se zjevuje z chaotických vzorů.

„Jak ti to mám ještě víc znázornit?" zeptal se jí Gredresen po chvíli netrpělivě. Vzápětí přiložil ukazovák k obrazovce a objel obrysy něčí postavy.

Ředitelka Služby Pozemské ligy si v okamžiku nedovedla vysvětlit, proč si toho nevšimla už dřív. Náhle prozřela a obraz se jí vteřinu od vteřiny konkretizoval před očima.

Objevilo se chlupaté zvířátko a vedle něj se pomalu vynořovaly obrysy hlavy a mužské rameno.

„To je přece toszum!" zvolala Gia a vmžiku si vzpomněla, kde to zvíře

viděla. „Měl ho na rameni jeden mladý Arkonidan. Jako bych ho viděla před sebou. Snažil se projít naší ochrankou.“

Nechápavě se plácla dlaní do čela a pokračovala: „Bud' je ten mládenec skvělý zvířecí psycholog, nebo blázen, který se nechal ošálit roztomilým vzhledem, zvířátka a nemá tušení, čeho všeho je schopno.“

Obrysy byly čím dál zřetelnější a objevovaly se další detaily. Muž na obrázku měl světlé vlasy po ramena a narudlé oči. „Je to bezpochyby Arkonidan,“ prohlásil vědec. „Takže doktoři měli pravdu. To on zabil našeho agenta.“

„Obahenna přišel na to, že se chystá atentát, a proto musel zemřít,“ řekla Gia de Moleonová temně, a než vyběhla na chodbu, křikla na Gredredsen: „Už vím, koho mám hledat. Ty pokračuj, potřebuju ještě lepší snímky!“

„Pokračuj!“ zavrčel vousáč, když za sebou ředitelka dávno práskla dveřmi. „Potřebuji lepší snímky! Jako kdyby to bylo tak jednoduché.“ Poté se obrátil na syntron a dodal: „Tak mám dojem, že ani netuší, co jsme dokázali, starouši.“

„Přesně tak,“ odpověděl počítač. „Co takhle vyhotovit rozsáhlou dokumentaci a předat jí ji?“

„Ať tě to ani nenapadne!“ vykřikl Gredredsen. „Potřebuju veškerou tvou kapacitu na něco jiného, a ne na takové podružnosti!“

„Nepotřebuješ,“ zašveholil syntron.

„Už je to hotové. Tiskárna ve středisku LSP právě chrlí všech šestnáct set stránek dokumentace.“

„Já snad zešílím!“ zasténal vědec. „Až to uvidí Gia, určitě mě zabije!“

•*•

Gia de Moleonová prošla seznam arkonidské delegace a pak vítězoslavně sevřela ruce v pěst. „To je on!“ vykřikla, když na monitorech ve své služebně spatřila mladíkův portrét opatřený jmenovkou. „„Voge z Tissaque! Musíme ho zadržet. Máme na to právo, když zabil Obahennu.““

Přikázala syntronu, aby neprodleně předal údaje o pravděpodobném pachateli atentátu.

„Oficiálně ho nemůžeme zatknout,“ sdělil jí její počítačový spolupracovník. „Musíme předejít tomu, abychom poskytli Rossomovi z Atalaye jakoukoli záminku, jinak se na nás vrhne jako šelma. A přece musíme Voga z Tissaque zlikvidovat a postarat se o to, aby se odpovídal za Obahennovu smrt.“

Gia de Moleonová setrvala v místnosti a využívala všech možností syntroniky, aby se pustila do štvance na Voga z Tissaque. Nahlížela do nejobtížnějších sektorů Humanidromu, ale hlavní pozornost věnovala velké zasedací síni.

Nikde však mladíka neviděla. Domnívala se tedy, že se ukryl v sektoru přiděleném Arkonidanům, kam ne-

měla kamerová technika oficiálně přístup.

„Musíme se spojit s našimi důvěrníky u Arkonidanů," prohlásila. „Jestli je tam, musíme se postarat, aby vyšel ven, a pak si ho odchytíme." Strávila ještě několik minut u obrazovek, potom náhle vstala a řekla: „Musím využít všech možností, které máme. Nesmí dojít k atentátu. Promluví si s Rossomem z Atalaye. Budu trvat na tom, aby mi pomohl i v případě, že s tím nemá nic společného."

•*•

Rossom z Atalaye si sklepl imaginární zrnko prachu z rukávu a s povytaženým obočím pohlédl na Giu de Moleonovou; úsměv z tváře mu však nezmizel. Ředitelka Služby Pozemské ligy se ještě nikdy v životě nesečkala s někým, kdo by se uměl tak opovržlivě usmívat a dávat druhému najevo, jaká je proti němu nula. Současně z Rossoma přímo sálala vojenská kázeň.

„Voge z Tissaque? To jméno jsem nikdy neslyšel," prohlásil se zjevnou neochotou. Přitom se tvářil, jako by ho Gia de Moleonová bůhvíjak obtěžovala.

„Tenhle mladík patří k tvé delegaci," řekla. „Že bys o něm nic nevěděla?"

„Myslím, že jsme spolu mluvili dost dlouho," odsekl. „Mám spoustu práce. Zanedlouho musím jít do zaseda-

cí síně a do té doby si potřebuji ještě ledacos vyřídit. Takže prosím..." Máchl rukou ke dveřím, nechal Giu de Moleonovou stát a přešel k pracovnímu stolu. Vzal si nějaké materiály a pustil se do čtení.

Ředitelka Služby Pozemské ligy by mu ráda vmetla do tváře něco jaderného, ale byla natolik moudrá, že ho nechtěla provokovat. Nechala ho v domnění, že ji pokořil, a odešla z místnosti. Byla si zcela jistá tím, že dříve nebo později nastane okamžik, kdy Rossom z Atalaye klopýtne o svou nadutost.

•*•

Voge z Tissaque si strčil toszuma pod košili a čelo si potáhl fólií tělové barvy. Ta změnila jeho vzhled natolik, že ho dozírající syntronika nebyla schopna identifikovat.

„Fajn," pochválil ho Rossom z Atalaye, který k němu na chvilku zaskočil. „Jde se na věc. Můžeš se spolehnout na to, že budeme krýt tvůj ústup."

„Díky!"

Mladík vyčkal, až Rossom opustí místnost. Dal mu čas, aby došel poklidně do velké zasedací síně, kde právě jeden ertruský delegát plameně hovořil o tom, že by se všichni měli dohodnout na společném postupu.

Teprve poté prošel mladý Arkonidan dveřmi na opačné straně a vstoupil přímo do velkého sálu. Bylo na první pohled zřejmé, že Rossom z

Atalaye předtím vyhodnotil situaci správně. Označil Ertrusana za skvělého řečníka, který dovedl učarovat posluchačům. A obr s nápadným kohoutem vlasů se vsutku činil, seč mohl. Nic na tom nezměnil ani zmatek, který vznikl kolem dvou Ferrou, prodírajících se do prvních řad.

Paola Dašmaganová se blížila k řečnickému pultu z druhé strany, obklopena hloučkem spolupracovníků. Měli rezervovaná místa v první řadě.

Rossom z Atalaye prošel do sálu společně s několika dalšími diplomaty postranními dveřmi a zamířil rovněž k prvním řadám sedadel. Krácel vzpřímeně, jako kdyby spolkl pravítko, a do čela mu spadaly pramínky stříbřitých vlasů. Provokativně zdlouhavě si oprašoval rukávy.

Atlan stál poblíž řečnického pultu a mluvil s jedním Pozemšťanem z delegace Paoly Dašmaganové.

•••

Kendix viděl před sebou svůj cíl, a nezaváhal, třebaže za sebou zaslechl Darrassagův výkřik. Bylo mu jasné, že nedotáhne akci do konce, pokud bude otálet třeba jen několik vteřin.

Členové ostrahy zpozorněli. Několik bodyguardů se odlepilo od povýšeného Rossoma z Atalaye, nemohli se však prodrat skupinkou Epsaleraů, oslavujících bouřlivě svého zástupce, který právě přistupoval k řečnickému pultu.

Kendix odstrčil stranou jednoho

Plofosana, který mu stál v cestě, a zpod košile vytáhl zbraň. Paola Dašmaganová stála přímo před ním.

Právě ji si Ferron vybral za svůj cíl. Chtěl ji pokořit a pomstít se jí za to, že jeho planeta nedostala to, co jí podle jeho názoru náleželo. Namířil a stiskl spoušť.

V téže chvíli se po něm ohnal rozzuřený Plofosan a strčil do něj. Výstřel První Pozemšťanku minul, ale Ferron instinktivně vypálil podruhé. Z malé zbraně vyšlehl druhý zářivě modrý paprsek a rozlil se po Rossomovi z Atalaye. Ten vmžiku zmodral v obličej, na krku a na hrudi.

To už se ale ke Kendixovi prodrali dva strážci a strhli ho na podlahu. Dopadl na ni zády, upustil zbraň a ječel zlostí a zklamáním. Několik Arkonidanů obklopilo Rossoma a spěšně ho vynášeli ze sálu. Udělali to tak rychle, že si většina delegátů ani nevšimla, co se stalo.

Agenti Služby Pozemské ligy obstoupili První Pozemšťanku a snažili se ji dovést do bezpečí. Odtáhli ji asi o deset metrů dál, než se jí konečně podařilo energickými rozkazy prosadit svou vůli. „Vždyť se nic nestalo!“ křičela na ně. „Jen na mě stříklo trochu barvy. Není důvod k panice.“

Protože Arkonidané ustoupili k jedné a Pozemšťané k druhé straně, stál Atlan před řečnickým pultem náhle sám. Váhavě se rozhlédl a na okamžik nevěděl kam se vrátit.

Vtom se na něj z davu vrhl mladý Arkonidan. Měřil víc než dva metry

a měl neobvykle atletickou postavu. Stříbřitě světlé vlasy měl nakrátko zastřížené, zadní polovinu lebky vyholenou a ozdobenou vytetovanou ještěrkou.

Pronikavě vykřikl a skočil po slavném Arkonidanovi. Pravou ruku měl napřaženou vpřed, jako by v ní držel dýku...

•*•

5 400 světelných let od Humanidromu a Lokworthu se zaměřovači specialista Osco San zvedl z křesla v centrále ENDEAVORU, hekl, protáhl se a nezakrytě si zívá. „Nějak nám protahuješ službu," řekl a podíval se významně na chronometr. „Nemyslíš, že by nás měl někdo pomalu vystřídat?"

Velitelka Nicole Thaová po něm šlehla přísným pohledem a chladně odpověděla: „Pokoušíš se nabourat mou autoritu? Raději toho nech!"

Osco Saň poděšeně pozvedl paže a ukázal jí dlaně. „Promiň, opravdu jsem nechtěl, aby to tak vypadalo," omluvil se. „Víš přece, že se na mě můžeš vždycky spolehnout."

„To doufám!"

Nicole dovedla být ve službě studená jako kus ledu. Osco Saň za více než patnáct let, co létal, nikdy nepoznal velitele, který by tak přísně odděloval profesní sféru od soukromé, jako to dělala Nicole.

Náhle se ozvalo tiché zapípnutí. Byl to signál, který by v normálním případě nevyvolal příliš velkou aktivi-

tu, protože udával velmi vzdálený objekt a bylo dost času se jím zabývat. V téhle situaci však byl Osco Saň rád, že se může věnovat svým úkolům. Alespoň se velitelka nebude dál patlat v jeho trapném přehmatu. .

Jakmile se ale obrátil k lokalizátorům a k napojené syntronice, zazněl druhý signál. Tentokrát mnohem hlasitější než první. Syntron ukázal na jednom z monitorů pětidimenzionální otřesy.

•*•

Zasedací síní se rozlehl zděšený křik a téměř všichni delegáti se obrátili k řečnicku. A sledovali útok na Atlana! Voge z Tissaque se přitíhl k velkému Arkonidanovi, jako kdyby ho vystřelila nějaká pružina. Atlan bleskurychle pochopil, jaký trik si na něj útočník připravil. Napřažená pravá paže se vztyčenými prsty vylučovala jakoukoli pochybnost.

Nesmrtelný prošel již mnoha osobními souboji a nedal se jen tak zaskočit. Zareagoval střelhibitě. Uskočil stranou a bránil se atentátníkovi pokrčenou paží.

Oba spadli na zem a hned se zase zvedli. Mezi ně se vrhl jeden z tělesných strážců a pokusil se Voga zadržet, ten mu ale bez rozmyšlení zabořil pravačku do prsou. Všichni okolo se vyděsili, když viděli, jak ruka mizí ve strážcově těle. Zakrátko nebožák dopadl mrtev na podlahu.

Když Voge znovu zaútočil na Atla-

na, bylo už pozdě, protože ho zaclo- nilo několik bodyguardů. Vzápětí vy- páčil jeden z arkonidských strážců a energetický paprsek zasáhl atentátní- ka do hlavy. Voge z Tissaque byl na místě mrtev.

Jenže z davu vylétl další paprsek. Atlan naštěstí klopýtl, a tak jej minul jen o několik centimetrů. Když se sna- žil vstát, vyklouzlo zpod košile mla- děho Arkonidana zvířátko a vyděše- ně se rozběhlo. Vzápětí skočilo Nesmrtelnému na hrud'.

Ten je chtěl chytit, ale to už se k němu zezadu vrhla Gia de Moleonová, popadla ho za paži a vykřikla: „Nedotýkej se ho, je to tosszum!”

„No a co má být?” vyhrkl rozpačitě Atlan.

„Jsou to nejedovatější zvířata ve vesmíru!” odpověděla Gia záměrně přehánějíc. „Jestli tě podrásá zoubky, nepomůže ti ani aktivátor.”

Mezitím většina delegátů utekla ze sálu. Zmizela také Paola Dašmagano- vá a Ferrony odvěkla ochranka.

Tosszum se vystrašeně zaťal dráp- ky do Atlanovy košile, třásl se po ce- lém těle a nevěděl co si počít.

„Co mám dělat?” zvolal nositel bu- něčného aktivátoru. Vzápětí zmlkl, protože zpanikařené zvíře vycenilo zuby.

„Stůj a ani se nehni!” přikázala mu Gia de Moleonová.

Pomalů se k němu přiblížil jeden z arkonidských strážců a nabídl se: „Mohl bych tu bestii sestřelit.”

„Jestli to uděláš, na místě tě oddě-

lám!” zasyčela ředitelka Služby Po- zemské ligy výhružně. „Zasáhl bys i Atlana.” Vzápětí šeptem udělila svým agentům rozkazy. Obstoupili Nesmr- telného, aby ho zaclonili od okolí. Tosszum se pohupoval na jeho hrudi sem a tam a s rostoucí nervozitou sle- doval dění okolo sebe.

Uplynulo několik minut, než koneč- ně přijela mladá žena na antigravitač- ní plošince. Vznášela se nad Atlanem a manipulovala s tažným paprskome- tem.

Vtom se zvířátko vzepjalo a snažilo se zasáhnout Arkonidanův obličej. Jedovaté zuby však cvakly do prázd- na, protože je žena včas odtáhla. „Vy- neste tosszuma a zavřete ho do bez- pečné klece,” přikázala Gia de Moleonová.

Mezitím několik členů arkonidské delegace vyneslo mrtvého atentátníka ze sálu. Ředitelka Služby Pozemské ligy si toho sice všimla, ale nemohla tomu zabránit, protože se musela věnovat Atlanovi a tosszumovi.

•••

5 400 světelných let od Humanidro- mu a Lokworthu spustila velitelka kosmické lodi ENDEAVOR po- plach.

„Řítí se to rovnou na nás.” vyhrkl zděšeně zaměřovači specialista Osco Saň. „Takový strukturální otřes může znamenat jen jedno.” Nemusel niko- mu nic říkat, všichni v centrále vědě-

li oč jde a pracovali s maximálním soustředěním.

Nějaký objekt vyvolal pětidimenzionální otřes, když se s několikanásobnou rychlostí světla vyřítil z hlubin univerza a zpomalil na podsvětelnou rychlost. Ted' šlo o to identifikovat útočníka. „Proč to trvá tak dlouho? vykřikla Nicole Thaová.

Oscó Saň zaregistroval další pětidimenzionální otřes. „Zatraceně," zašeptal celý bledý, „je mi nějak mdlo." Velitelka přikázala bojovou pohotovost a během několika vteřin byly aktivovány všechny zbraňové systémy.

•••

Atlan vešel do místnosti, kde se zdržovala První Pozemšťanka se svým štábem. Právě ji vyšetřoval lékař, přestože se tomu bránila ze všech sil. „To je toho, trocha barvy!" rozčilovala se.

Kendix seděl v rohu v křesle, obklopen ochrankou, a držel si obličej v dlaních.

„Musíme se přesvědčit, zda barva neobsahuje nebezpečný jed," prohlásil neoblomně lékař.

„Ta barva je naprosto neškodná," dušoval se Ferron, který sundal ruce z obličejů a zoufale hleděl z jednoho na druhého. „Je mi to opravdu líto. Byla to ode mě hloupost, ale teď na tom už nic nezměním. Rozhodně jsem nechtěl nikoho zabít. Šlo mi jen o to vzbudit rozruch a upozornit na

problémy, které máme, protože nám Pozemšťané odpírají pomoc."

„Vyhod'te ho!" vykřikla Paola Dašmaganová. „Kdo vyvádí v takovéhle situaci podobné skopičiny, nemá na konferenci co dělat!"

„Vždyť se tak moc nestalo!" bránil se Ferron, když se ho chopili dva příslušníci Služby Pozemské ligy a snažili se ho kormidlovat ke dveřím. „Proč bychom si nemohli spolu promluvit?"

„Že se nic nestalo?" vyhrkl Atlan a zakroutil hlavou nad vyslancovou navivitou. „Postříkal jsi barvou Rosso-ma z Atalaye. Nevím přesně kdo to je, ale o jednom jsem pevně přesvědčen — že je neuvěřitelně samolibý. Tenhle útok ti v žádném případě neodpustí."

Kendix se kroutil jako červ. Dával najevo, jak se s ním nespravedlivě zachází, a stále hledal nové a nové výmluvy. Agenti Služby Pozemské ligy ho ale skoro nepustili ke slovu a po delší tahanici se za ním zavřely dveře.

„Musíme si co nejdřív pohovořit s Rossomern," naléhala První Pozemšťanka. „Pokud se skutečně urazil, bude chtít odcestovat. A v tom mu musíme zabránit. Bez Arkonidanů by nemělo další jednání smysl."

„Beztak už k ničemu nedospějeme," prohlásil Atlan. „Jsem si jist, že atentát nemá na svědomí jediný pachatel, že ho naplánovala arkonidská delegace. Pokusil se mě zlikvidovat. Rossom z Atalaye. Nemůže mi pro-

minout, že mám u sebe Hermona z Arigů a že jsem ho odmítl vydat."

„Víš určitě, že za útokem stojí Rossom?" zeptala se ho Paola Dašmaganová.

„Všechno tomu nasvědčuje. Atentátník byl mladý Arkonidan. Zastřelil ho arkonidský strážce a Arkonidané ho odnesli ze sálu."

„Takže nemá smysl s Rossomem mluvit," prohlásil komisař LSP. „Bylo mu od začátku jasné, co by atentát přinesl - přerušení všech jednání. Odletěl by a sjednocení by bylo opět v nedohlednu. Galaktické národy by se nebránily cizím invazorům společně."

„I tak můžeme na společnou obranu zapomenout," povzdechl si Atlan zklamaně. Poznal, že jeho mise byla marná. Klidně si mohl výlet na Humanidrom ušetřit. Cistolo Khan s ním promluvil několik slov a pak se spolu vydali do velké zasedací síně, kde postávaly hloučky delegátů, kteří spolu rozrušeně debatovali. Nálada se blížila k bodu mrazu.

Slavný Arkonidan se opět ujal slova a obrátil se na shromáždění. Rychle ale vycítil, že mu nikdo nemínil naslouchat. Atentát na jeho osobu vyvolal v delegátech obrovský šok. Jednotlivé zájmové skupiny Galaktika byly rozhádanější než kdy předtím. Jedna nedůvěřovala druhé a nikdo nebyl ochoten k ústupkům, protože se obával, že někdo jiný získá výhody na jeho úkor.

Tohoto účinku by patrně atentát jed-

ného Arkonidana na druhého sám o sobě nedosáhl. Byl však zesílen skutečností, že se konference neočekávaně zúčastnil také ferronský zástupce. A navíc se ostatní národy obávaly, že právě Pozemšťané je chtějí nechat na holičkách.

Tady nepomohla sebenaléhavější Atlanova slova. Obratu nedosáhl ani Cistolo Khan, který na zasedání vystoupil po něm. „Promarnili jsme obrovskou šanci," shrnul Nesmrtelný zklamaně výsledek konference, když se společně s komisařem LSP a První Pozemšťankou uchýlili do malé hovorny.

„Vůbec nevím, co bude dál," řekla Paola Dašmaganová a -pohlédla na monitor před sebou. „Jak zrovna vidím, Arkonidané odlétají a další delegace jakbysmet."

Konference na Humanidromu nenávratně skončila.

O několik hodin později opustil obrovský útvar obíhající Lokworth také Atlan. Nijak se netajil hlubokým zklamáním. Jeho pokus o sjednocení Galaktika definitivně ztroskotal.

Cistolo Khan se s ním přišel před odletem rozloučit. „Myslím, že propast mezi Ligou a projektem Camelot nemůže být tak velká, abychom v budoucnu přece jen nemohli spolupracovat," prohlásil smířlivě.

Vzápětí Atlana poprosil, aby vyřídil pozdravy ostatním nositelům buněčných aktivátorů, a slíbil, že okamžitě předá všechny informace o Perry Rhodanovi, Reginaldu Bul-

lovi a Alaskovi Saedelaerovi, pokud se nějaké objeví.

„Mohu jen opakovat, že cíle projektu Camelot nejsou určitě namířeny, proti zájmům Ligy ani proti Galaktikům," zdůraznil Atlan a podal Khanovi ruku.

„Kam poletíš teď?" zeptal se ho komisař LSP.

Arkonidan se pousmál a odpověděl: „Na Camelot. Ať se mě ale nikdo nepokouší sledovat."

„Neboj se, o to se postarám," ujistil ho Cistolo Khan. Krátce nato opustil Atlan s několika spolupracovníky Humanidrom a s nesmírným zrychlením se vzdaloval.

•*•

5 400 světelných let od Humanidromu a Lokworthu se zaměřovači specialista Osco Saň chytil zděšeně za hlavu. Následoval jeden strukturální

otřes za druhým. Už po několika vteřinách bylo jasné, že se z hlubin univerza nevynořuje pouze jedna loď. Muselo jich být o hodně víc. „Já snad zešílím!" zasténal Salsa San. „Mám dojem, že jsme v háji, brácho."

Tři malé hlídkové lodi 'stanuly proti obrovské flotile ježatek, která se vteřinu od vteřiny rozrůstala. Velitelka Nicole Thaová hleděla nevěřícně na monitory před sebou, na nichž syntronika uváděla počet cizích plavidel. Když se objevila číslice 10 000, zavelela k okamžitému ústupu. . Sotva však vykřikla, v jejich bezprostřední blízkosti se zmateriálovalo několik bodlinatých lodí a okamžitě spustily palbu. Kulovitá velitelská loď zrychlila na maximum a ostatní dvě"" hlídkové lodi to udělaly po ní. Jenže zareagovaly příliš pozdě. Než stačily uniknout do hyperprostoru, Osco Saň ještě zahlédl, jak se obě sesterská plavidla mění ve žhavé koule,..